DESAVARSIREA CRESTINA

PREFAŢĂ

Desăvârşirea creştină a fost întotdeauna subiectul unor discuţii aprinse, pentru că nu toţi creştinii îi acordă aceeaşi valoare. Pentru majoritatea creştinilor, ea este cei mult un ideal moral pe care numai Isus Hristos l-a putut atinge. Unii spun însă că desăvârşirea constituie scopul vieţii creştine spre care ar trebui să tindă fiecare credincios. în fine, sunt unii pentru care desăvârşirea este o necesitate imperativă, fără de care nu se poate obţine mântuirea.

Astfel, de exemplu, sub influenţa filozofiei greceşti, care dădea noţiunii de desăvârşire un sens absolut, unii părinţi ai bisericii au apreciat că numai Dumnezeu este desăvârşit. Ca urmare, după părerea lor, desăvârşirea era inaccesibilă oamenilor. Mai mult, în afară de isus, doar câţiva aleşi ar fi putut s-o atingă, şi anume aceia pe care biserica îi consideră „sfinţi".

Reformatorii, dimpotrivă, au învăţat că desăvârşirea îi are în vedere pe toţi credincioşii, dar că nimeni nu poate avea

pretenţia că ar fi realizat-o. Vai! Din când în când, unele tendinţe „perfecţioniste" s-au dezvoltat în aproape toate mişcările de redeşteptare, născute din Reformaţiune. Nemulţumiţi doar să afirme că desăvârşirea creştină cere o viaţă morală fără păcat, partizanii lor au pretins uneori că mai era nevoie şi de o viaţă morală restatornicită, în care puterea păcatului să fie anulată.
Această carte nu are ca scop să prezinte istoria diferitelor teorii care s-au înfruntat de-a lungul veacurilor, pentru că nu le-ar fi de nici un folos celor care doresc să ştie ce învaţă Biblia cu privire la desăvârşirea creştină. Pentru a răspunde acestor cerinţe, am hotărât să pregătim o nouă ediţie a unui studiu publicat la Paris, în anul 1966, şi la Washington, în anul 1967.

DESĂVÂRŞIREA CREŞTINA

în anii '60, numeroşi credincioşi erau tulburaţi de învăţătura unor mişcări extremiste, care afirmau că desăvârşirea creştină cere nu numai biruinţa asupra păcatului, ci şi ca „natura omenească păcătoasă să fie extirpată din inimă şi din minte", iar „natura stricată şi firească să fie distrusă, nu doar neutralizată".

Această învăţătură a dat naştere la o reacţie foarte puternică, mai ales în lumea anglo-saxonă. Numeroase articole, broşuri şi cărţi au fost consacrate subiectului despre desăvârşire, mai întâi pentru a denunţa greşelile de interpretare a textelor biblice şi mai ales a unor pasaje din scrierile lui Ellen G. White. Majoritatea acestor publicaţii au fost editate în limba engleză. O singură broşură a apărut în limba franceză, cu titlul: *La perfection chretienne (Desăvârşirea creştină).* Aceea a fost prima ediţie a studiului de faţă. Fiind epuizată de mai multă vreme, numeroşi oameni interesaţi şi-au exprimat dorinţa în legătură cu apariţia unei noi ediţii, pentru a fi mai bine informaţi cu privire la învăţătura Bibliei despre desăvârşirea creştină şi la explicaţiile atât de preţioase pe care le-a dat Ellen G. White.

Iată deci această nouă ediţie, revăzută şi lărgită considerabil, mai ales din punctul de vedere al învăţăturii biblice. Vrem să vă asigurăm că nu este vorba despre un tratat de teologie sistematică, cu comentarii şi referinţe la numeroşi autori care au tratat acest subiect. Dimpotrivă, am ales intenţionat să respectăm Biblia şi să-l aducem pe fiecare cititor în

legătură directă cu textul sacru. Nimeni deci nu ar trebui să se mire de mulţimea pasajelor citate in extenso - şi nu doar făcându-se referire la ele.
Dorim ca fiecare să înţeleagă că Dumnezeu îi cheamă pe toţi credincioşii la desăvârşire. însă, pentru că mulţi au dat acestui cuvânt sensuri deseori străine de gândirea biblică, unele teorii au dus la adevărate aberaţii. Sperăm ca diferitele capitole ale acestei cărţii să contribuie nu numai la o informare corectă, ci mai ales la o reînviorare spirituală pentru fiecare dintre cititori.

Notă: Pentru textele biblice citate în această ediţie în limba română, s-a folosit traducerea Cornilescu. Autorul cărţii a folosit, dintre traducerile în limba franceză, versiunea Second. De aceea, acolo unde s-a considerat necesar, când acest lucru aduce un plus de informaţie, este trecut în paranteze pătrate şi cuvântul folosit în Biblia în limba franceză.

PRIMA PARTE
DESĂVÂRŞIREA CREŞTINĂ
după învăţăturile Bibliei

Capitolul I

Chemarea la desăvârşire

Nimeni nu poate citi Scripturile fără să simtă în adâncul sufletului său o putere de atracţie către un ideal de viaţă care îl depăşeşte. întreaga Biblie constituie, într-adevăr, o chemare la trăirea unei vieţi a cărei valoare nu se măsoară pur şi simplu prin numărul anilor, ci mai ales printr-o desăvârşire morală şi spirituală al cărei model desăvârşit este Isus Hristos.

Orice creştin cunoaşte porunca lui Dumnezeu dată lui Avraam, tatăl celor credincioşi: „Umblă înaintea Mea, şi fii fără prihană" (Gen. 17,1). De asemenea, mai mult ca sigur că toţi cunoaştem îndemnul dat de Isus la încheierea comentariului pe care l-a făcut asupra Legii: „Voi fiţi dar desăvârşiţi, cum şi Tatăl vostru cel ceresc este desăvârşit" (Mat. 5,48). Desăvârşirea este deci ţinta către care trebuie să aspire orice ucenic al lui Isus. Când a înţeles-o, apostolul Pavel a făcut din ea ţinta vieţii sale. „în adevăr", scrie el, „nu că am şi câştigat premiul sau că am şi ajuns desăvârşit; dar alerg înainte, căutând să-l apuc, întrucât şi eu am fost apucat de Hristos Isus. Fraţilor, eu nu cred că l-am apucat încă; dar fac un singur lucru: uitând ce este în urma

mea şi aruncându-mă spre ce este înainte, alerg spre ţintă, pentru premiul chemării cereşti a lui Dumnezeu, în Hristos Isus" (Fii. 3,12-14). Mai mult, adresându-se cititorilor, el adaugă: „Urmaţi-mă pe mine, fraţilor, şi uitaţi-vă bine la cei ce se poartă după pilda, pe care o aveţi în noi" (Fii. 3,17).
La fel, Iacov, în epistola sa, îi îndeamnă pe creştinii împrăştiaţi să fie răbdători în încercare, ca să ajungă la desăvârşire: „Fraţii

mei, să priviţi ca o mare bucurie când treceţi prin felurite încercări, ca unii care ştiţi că încercarea credinţei voastre lucrează răbdare. Dar răbdarea trebuie să-şi facă desăvârşit lucrarea, pentru ca să fiţi desăvârşiţi, întregi, şi să nu duceţi lipsă de nimic" (Iacov 1,2-4).

1. Desăvârşirea - o nevoie înnăscută

Dacă desăvârşirea ar fi imposibilă, scriitorii sacri nu ne-ar fi îndemnat să o căutăm. Dumnezeu nu i-ar fi chemat pe credincioşi să tindă către desăvârşire, dacă n-ar fi existat în om o nevoie reală după desăvârşire, înnăscută în natura sa, ca şi „gândul veşniciei", pus în inima omului de Creator (Ecl. 3,11). De altfel, această nevoie de perfecţiune nu se manifestă numai în domeniul vieţii spirituale.

Se poate verifica în toate activităţile în care se lansează oamenii: în artă, în sport sau în oricare alt domeniu. în realitate, nevoia de desăvârşire este motto-ul tainic al progreselor materiale şi tehnice din societatea modernă. în domeniul vieţii spirituale, această nevoie este o categorie a conştiinţei care-I împinge pe credincios spre noi progrese în stabilirea unei ordini a valorilor morale.

Ar fi deci de neconceput ca Dumnezeu să fi creat în om o nevoie de perfecţiune, fără să-i fi dat, în acelaşi timp, posibilitatea de a o împlini. Dacă desăvârşirea creştină ar fi fost într-adevăr inaccesibilă, nu s-ar putea explica de ce Isus însuşi a arătat calea pentru a ajunge la ea.

2. Sensul biblic al cuvântului „desăvârşire"

Putem spune pe drept cuvânt că problema nu constă atât de mult în a şti dacă desăvârşirea este posibilă sau nu, cât în a căuta să înţelegem sensul dat cuvântului „desăvârşire", precum şi derivatelor lui, de către autorii Bibliei.

Nu este deloc uşor să dai cuvintelor Bibliei semnificaţia pe care Ie-o dădeau scriitorii sacri. Adesea, citim Scripturile prin prisma concepţiilor noastre formate mai dinainte, în funcţie de ceea ce

dorim să demonstrăm. Este atât de greu să fii obiectiv, să laşi ca doar Biblia să vorbească, să apleci urechea atent pentru a nu asculta decât ce zice ea şi nimic mai mult! Şi este cu atât mai greu, cu cât nu cunoaştem sensul exact al cuvintelor şi al expresiilor folosite de către autori care aparţin unei alte limbi şi unei alte culturi.
Astfel, prea adesea, se abordează cu idei preconcepute pasajele care vorbesc despre desăvârşire. Sau, şi mai mult, acestea sunt interpretate plecând de la concepţii filozofice străine de spiritul Bibliei. Prea adesea se dă cuvintelor Bibliei sensul folosit în limba noastră modernă. Procedând astfel, Biblia este obligată să spună nu ceea ce susţine ea într-adevăr, ci ceea ce găsim noi de cuviinţă. în felul acesta, aceleaşi texte, ba chiar şi aceleaşi cuvinte servesc uneori ca temelie pentru doctrinele cele mai contradictorii.
în vederea unei interpretări juste a expresiilor şi a cuvintelor biblice, trebuie să urmăm unele principii fundamentale. în studierea oricărui subiect, este nevoie ca mai întâi să se studieze sensul original al cuvintelor ebraice şi greceşti, folosite de scriitorii Vechiului şi Noului Testament. în fine, este necesar să aşezăm expresiile şi cuvintele în contextul lor, nu numai în cel imediat, ci şi în acela al operei în care se găsesc, adică în ansamblul

Bibliei.
Numeroase cuvinte au mai multe sensuri. Este şi cazul cuvântului „desăvârşire", în Biblie. Or, nuanţele sensurilor nu se pot sesiza decât în funcţie de context. Pentru aceasta, trebuie să ne străduim să regăsim sensul dat de cei care l-au folosit. în scopul acesta, traducătorii au recurs în general la alte expresii în locul cuvintelor „desăvârşit" şi „desăvârşire".

16

DESĂVÂRŞIREA CREŞTINA

Examinând diferitele traduceri, suntem surprinşi să vedem cât de puţine sunt textele în care cuvintele ebraice şi greceşti au fost traduse în limbile moderne prin echivalentele cuvintelor „desăvârşit" sau „desăvârşire". Din cele aproape 800 de întrebuinţări în originalele celor două Testamente, în traduceri n-au apărut decât de 100 ori. în celelalte cazuri, aceste cuvinte au fost redate prin alte expresii, ţinând cont de ideea textului.
Astfel, în originalul ebraic, este scris că restaurarea Templului lui Solomon a fost „desăvârşită", iar traducătorii au folosit cuvântul „isprăvită" (2 Cron. 24.13.14). De asemenea, în Noul Testament, cuvântul grecesc *teleios* a fost tradus foarte diferit,

ţinând seama de ideea textului. Vorbind despre sărbătoarea Paştelui, la care a participat Isus la vârsta de doisprezece ani, versiunea Segond traduce: „Când s-au scurs zilele" (iar Cornilescu, „după ce au trecut zilele praznicului" n.tr.) - Luca 2,43. într-o altă împrejurare, cuvântul „desăvârşit" este tradus prin acela de „isprăvit" (Luca 13,32) sau prin verbele „a împlini", „a săvârşi", „a sfârşi" (Ioan 4,34; 5,36; 19,28; Fapte 20,24). în rugăciunea de Mare Preot este spus că Isus „a făcut" [„a împlinit", „a sfârşit"] lucrarea pe care Dumnezeu l-a dat s-o facă (Ioan 17,4). Bineînţeles că noi nu vom examina aici diferitele texte biblice în care se găsesc cuvintele „desăvârşit" şi „desăvârşire". Vom limita studiul la acele cuvinte care sunt folosite în legătură cu Dumnezeu şi cu omul. în aceste cazuri precise, se va constata că cele trei cuvinte ebraice: râm şi *târnîm* şi *shalem,* folosite în Vechiul Testament, au fost traduse, în general, prin: integru, drept, împlinit, bun, nevinovat, liniştit etc. Limitată la om, ideea cuprinsă în aceste cuvinte exprimă desăvârşire, plenitudine, integritate şi sinceritate faţă de Dumnezeu.
în acelaşi fel, autorii Noului Testament au dat

cuvântului grec *teleios* şi derivatelor lui, aceleaşi semnificaţii. Acest cuvânt conţine şi ideea de *terminat, desăvârşit,* ceva care a ajuns la o

dezvoltare *completă,* ceva ce şi-a atins *scopul,* care a ajuns *la maturitate.*

Studiul amănunţit al câtorva exemple tipice din Vechiul Testament, apoi al celor cuprinse în Noul Testament ar trebui să fie suficient pentru a înţelege sensul noţiunii biblice de desăvârşire. Dar mai ales, plecând de la o înţelegere justă a acestor expresii, fiecare ar trebui să înţeleagă faptul că desăvârşirea, după Biblie, este ţinta către care ar trebui să tindă orice creştin.

Capitolul II

Desăvârşirea lui Dumnezeu

Oricât de uimitor ar fi, în toată Biblia nu există decât un singur pasaj care face aluzie la desăvârşirea lui Dumnezeu, şi anume pasajul în care Isus îi îndeamnă pe ucenici prin cuvintele: „Voi fiţi dar desăvârşiţi, după cum Tatăl vostru cel ceresc este desăvârşit" (Matei 5,48).

Desigur, Dumnezeu este desăvârşit în sensul

absolut al termenului, dar scriitorii sacri n-au simţit niciodată nevoia să o spună. în realitate, situată în contextul său, desăvârşirea la care Isus face aluzie nu are de a face cu însuşi Dumnezeu, ci mai degrabă cu relaţiile pline de milă desăvârşită cu toţi oamenii. Astfel, autorii Vechiului Testament nu aplică niciodată noţiunea de desăvârşire la persoana lui Dumnezeu pentru a-l defini natura, ci pentru a califica perfecţiunea lucrărilor! Sale, a căilor Sale, a Legilor Sale, a atotştiinţei Sale, pentru care profeţii evrei folosesc cuvântul *tâmîm,* adică „desăvârşire".

De fapt, există numai patru pasaje în Vechiul Testament în care cuvântul „desăvârşit" se găseşte folosit în mod explicit în legătură cu Dumnezeu. în realitate, aceste patru menţiuni descriu sferele în care se manifestă acţiunea desăvârşită a lui Dumnezeu în favoarea oamenilor.

1. „Lucrările Lui sunt desăvârşite"

în cântarea lui minunată despre slava lui Dumnezeu, Moise este primul care descrie desăvârşirea lucrărilor Aceluia care l-a condus pe poporul Său aşa cum îi conduce un părinte pe copiii săi:

DESĂVÂRŞIREA CREŞTINĂ

„El este Stânca; lucrările Lui sunt *desăvârşite,* Căci toate căile Lui sunt drepte; El este un Dumnezeu credincios şi fără nedreptate; El este drept şi curat." (Deut. 32,4)

De care lucrări este vorba? Trebuie să le identificăm dacă vrem să înţelegem sensul calificativului. Aici nu este vorba de desăvârşirea lucrării creatoare a lui Dumnezeu. „în adevăr -scrie Pavel - însuşirile [desăvârşirile] nevăzute ale Lui, puterea Lui veşnică şi dumnezeirea Lui se văd lămurit de la facerea lumii, când te uiţi cu băgare de seamă la ele, în lucrurile făcute de El" (Rom. 1,20). Şi apostolul declară că aceia care nu vor să le vadă „nu se pot dezvinovăţi". Lucrările desăvârşite pe care Moise se străduieşte să le reamintească în acest poem lung, spre slava lui Dumnezeu, sunt cele îndeplinite în favoarea lui Israel, de la eliberarea din Egipt până la porţile Canaanului. în opoziţie cu atitudinea de continuă răzvrătire a lui Israel, marele profet scoate în evidenţă relaţiile desăvârşite ale lui Dumnezeu cu poporul Său: relaţii bazate pe răbdare, bunătate, credincioşie şi dreptate. „El l-a înconjurat, l-a îngrijit, şi l-a păzit ca

lumina ochiului Lui" (Deut. 32,10).
Pe scurt, n-am putea sublinia mai bine faptul că desăvârşirea lucrărilor lui Dumnezeu în favoarea copiilor Săi constă în relaţiile desăvârşite pe care El le are cu ei, în ciuda necredincioşiei lor.

2. „Căile Lui sunt desăvârşite"[7]

în textul precedent, Moise declarase deja că „toate căile lui Dumnezeu sunt drepte". Iar David le declară de două ori desăvârşite.

„Căile lui Dumnezeu sunt *desăvârşite,*
Cuvântul Domnului este curăţit;
El este un scut pentru toţi cei ce caută adăpost în El."
(2Sam. 22,31 şi Ps. 18,31)

Căile lui Dumnezeu nu sunt totdeauna uşor de recunoscut. Uneori, ele par ciudate. Deseori, chiar sunt neînţelese. însuşi Pavel a făcut această experienţă: „Cât de nepătrunse sunt judecăţile Lui, şi cât de neînţelese sunt căile Lui!" (Rom.11,33). în adevăr, cine poate să înţeleagă cu adevărat conducerea providenţială a lui Dumnezeu în labirintul istoriei naţiunilor, în împlinirea Planului tainic de Mântuire pentru omenire sau, pur şi simplu,

în taina vieţii Sale personale?
Cu toate acestea, datorită „Cuvântului încercat al Domnului", credinciosul poate recunoaşte mâna lui Dumnezeu „în toate căile sale" (Prov. 3,6). Şi, prin credinţă, el ştie că Dumnezeu face astfel încât „toate lucrurile lucrează împreună spre binele celor ce-L iubesc pe Dumnezeu" (Rom. 8,28). Prin experienţă, şi el poate spune ca David, că toate căile lui Dumnezeu sunt expresia grijii Sale pentru fericirea „tuturor celor care se încred în El".

3. „Legea Lui este desăvârşită"

în prima parte a Psalmului 19, David menţionează mai întâi legile minunate care domnesc în univers. El nu trece cu vederea faptul că „după legile Tale stă în picioare totul astăzi... căci prin ele mă înviorezi" [„prin ele îmi dai viaţă"], precizează el (Ps. 119,91.93). Dar mai pe sus de legile imuabile ale naturii, psalmistul îşi îndreaptă admiraţia asupra Legii morale, pe care el o numeşte desăvârşită: „Legea Domnului este desăvârşită şi înviorează sufletul; mărturia Domnului este adevărată şi dă înţelepciune celui neştiutor." (Ps. 19,7)

22

DESĂVÂRŞIREA CREŞTINĂ

Legea lui Dumnezeu este pentru David „mărturia Domnului", adică însăşi expresia caracterului Său. Ea este semnul legământului cu poporul Său. Legea le-a fost dată oamenilor pentru a reglementa legătura lor cu Dumnezeu şi cu aproapele, pe baza unor relaţii de dragoste.

Această Lege apare, la acest punct, desăvârşită în ochii psal-mistului care pare că nu are calificative pentru a o descrie. Nu numai că Legea Domnului este adevărată, dar toate poruncile Sale sunt drepte, curate şi sfinte, „mai de preţ decât aurul", „mai dulci decât mierea" (Ps. 19,8-11). Dar în special „Legea Domnului este desăvârşită" prin efectele asupra aceluia care o pune în practică. Ea „înviorează sufletul", „dă înţelepciune celui neştiutor". Orânduirile Sale „luminează ochii" şi „înveselesc inima" (vers. 9). „Pentru cine le păzeşte, răsplata este mare" (vers. 12).

Şi, pentru că este desăvârşită, Legea lui Dumnezeu este şi o lege a dragostei, care duce la desăvârşire relaţiile care trebuie să existe, pe de o parte, între om şi Dumnezeu, iar pe de altă parte, între om şi semenii săi.

4. „Ştiinţa Lui este desăvârşită"

Dacă există un domeniu în faţa căruia omul nu poate decât să se extazieze, atunci acela este atotştiinţa lui Dumnezeu, manifestată pretutindeni în Univers, dar şi în relaţiile cu oamenii.
„înţelegi tu... minunile Aceluia a cărui *ştiinţă e desăvârşită!"* întreabă Iov (37,16). Cine poate „ajunge la *cunoştinţa desăvârşită* a Celui Atotputernic?" (Iov 11,7)
Cu mult înaintea lui Pascal, David şi-a exprimat emoţia în faţa imensităţii universului şi a micimii omului: „îmi zic: 'Ce este omul, ca să Te gândeşti la el? Şi fiul omului, ca să-l bagi în seamă? L-ai făcut cu puţin mai pe jos decât Dumnezeu, şi l-ai încununat cu slavă şi cu cinste'" (Ps. 8,4.5).

DESĂVÂRŞIREA LUI DUMNEZEU

23

Iată şi uimirea psalmistului în faţa Aceluia care îl cunoaşte în mod desăvârşit: „Tu... de departe îmi pătrunzi gândul... şi cunoşti toate căile mele"; El ştie toate lucrurile înainte ca ele să se întâmple şi nimic nu-l scapă. „O ştiinţă atât de minunată este mai pe sus de puterile mele: este prea înaltă ca să o pot prinde" (Ps. 139,6).
în faţa intervenţiei providenţiale a lui

Dumnezeu în favoarea lui Israel, ca şi în favoarea tuturor oamenilor pentru a-i conduce la mântuire, Pavel nu poate decât să exclame la rândul lui: „O, adâncul bogăţiei, înţelepciunii şi ştiinţei lui Dumnezeu! Cât de nepătrunse sunt judecăţile Lui şi cât de neînţelese sunt căile Lui! Şi în adevăr, cine a cunoscut gândul Domnului? Sau cine a fost sfetnicul Lui?" (Rom. 11,33.34).

Concluzie

Din analiza acestor câtorva texte apare clar că desăvârşirea lui Dumnezeu nu se aplică niciodată naturii Sale divine, ci lucrării Sale pentru mântuirea oamenilor. Căci, aşa cum este scris în epistola lui Iacov: „orice ni se dă bun şi orice *dar desăvârşit* este de sus, pogorându-se de la Tatăl luminilor, în Care nu este nici schimbare, nici umbră de mutare" (Iacov 1,17).

în adevăr, lucrările lui Dumnezeu sunt desăvârşite, pentru că sunt expresia dreptăţii Sale, a credincioşiei Sale, a corectitudinii şi a bunătăţii Sale. Şi căile Lui sunt desăvârşite, pentru că ele conduc spre binele „celor care se încred în El". Desăvârşită este şi Legea Sa, pentru că este o lege a dragostei „o lege a slobozeniei" (Iacov 2,12), concepută în

vederea restaurării omului. De asemenea, este desăvârşită cunoaşterea Sa, cunoaştere a tuturor lucrurilor, căci în ea sunt ascunse toate comorile înţelepciunii şi ale ştiinţei, izvorul vieţii pentru tot ce există.
A înţelege că desăvârşirea lui Dumnezeu se raportează la relaţiile pline de milă, pe care le are cu fiinţele create de El,

constituie o descoperire, o revelare a semnificaţiei biblice a noţiunii de desăvârşire. Aceste relaţii sunt expresia desăvârşită a caracterului lui Dumnezeu şi, în sensul acesta, creştinii sunt îndemnaţi să fie „desăvârşiţi, după cum Tatăl... ceresc este desăvârşit". Trebuie subliniat lucrul acesta, căci, aşa cum vom vedea, desăvârşirea omului nu constă în natura lui, ci în calitatea relaţiilor lui cu Dumnezeu şi cu aproapele.

Capitolul III

Desăvârşirea omului

Nu este în intenţia noastră să studiem toate textele din Vechiul Testament în care se găsesc corespondentele ebraice ale cuvântului „desăvârşit": *târnîm* şi *shalem.* Ne vom limita analiza la câteva exemple tipice de

oameni despre care este spus clar că au fost desăvârşiţi. Nu sunt numeroşi, căci îi putem număra pe degetele de la o mână.

1. Umblarea desăvârşită a lui Noe

Noe este primul om căruia autorul Genezei îi atribuie adjectivul *desăvârşit {tâmîm).* Literal, despre el stă scris: „Noe era un om *neprihănit* şi fără pată *[desăvârşit]* între cei din vremea lui; Noe umbla cu Dumnezeu" (Gen. 6,9). Evident, aceasta nu înseamnă că a fost un om desăvârşit în sensul că a fost fără păcat sau că a ajuns la acea stare de sfinţenie, în care nu se mai poate păcătui. Continuarea relatării vieţii lui ne descoperă cel puţin o greşeală pe care a făcut-o şi consecinţele ei nenorocite pentru fiul lui cel mai tânăr. (Gen. 9,21-25). Noe este un om neprihănit, pentru că relaţia sa cu Dumnezeu este bună. El este desăvârşit, pentru că integritatea lui faţă de Dumnezeu este totală. De altfel, aceste calificative nu îl privesc pe Noe, nici natura lui de om, ci mai degrabă modul lui de a „umbla cu Dumnezeu". Altfel spus, modul lui de a trăi în relaţie cu Dumnezeu, în împlinirea misiunii lui. Pentru acest motiv a fost pus Noe în rândul eroilor credinţei. Căci „prin credinţă Noe, când a fost înştiinţat de Dumnezeu

despre lucruri care încă nu

se vedeau, şi, plin de o teamă sfântă, a făcut un chivot ca să-şi scape casa; prin ea, el a osândit lumea, şi a ajuns moştenitor al neprihănirii care se capătă prin credinţă." (Evrei 11,7)

2. Credinţa desăvârşită a lui Avraam

* #

Textul care vorbeşte despre desăvârşire cu referire la Avraam nu spune că el a fost „desăvârşit", cum este scris despre Noe. Pentru Avraam, desăvârşirea nu este decât un ideal către care este imperativ îndemnat să se îndrepte: „Umblă înaintea Mea, şi fii fără prihană *[desăvârşit]"* (Gen. 17,1).

Cu siguranţă că termenul folosit aici este *tâmîm,* acelaşi cu termenul care a arătat desăvârşirea lui Noe. Totuşi, există o deosebire însemnată între „umblarea" lui Noe şi „umblarea" lui Avraam, marcată prin prepoziţia care o însoţeşte. în timp ce Noe a umblat „cu Dumnezeu", Avraam este îndemnat să meargă „înaintea feţei Lui", adică în prezenţa Sa şi „înaintea ochilor Aceluia, cu care avem a face" (Evrei 4,13).

Luată în contextul său, porunca divină ne lasă să presupunem că viaţa lui Avraam n-a fost până atunci ceea ce ar fi trebuit să fie. Tocmai de aceea Dumnezeu îşi reînnoieşte legă-mântul, îndemnându-l pe Avraam să meargă de acum înainte, astfel încât să apuce „premiul chemării cereşti a lui Dumnezeu", după frumoasa formulă a lui Pavel de a ajunge la desăvârşire (Fii. 3,14).
Textul din Geneza precizează că Dumnezeu l-a ales pe Avraam, ştiind că el „are să poruncească fiilor lui şi casei lui după el să ţină Calea Domnului, făcând ce este drept şi bine, pentru ca astfel Domnul să împlinească faţă de Avraam ce i-a făgăduit". Acestea sunt condiţiile de împlinit pentru ca urmaşii Lui să devină „un popor mare şi puternic" şi ca în „el să fie binecuvântate toate neamurile pământului" (Gen. 18,18.19).

DESĂVÂRŞIREA OMULUI

27

Fără îndoială că viaţa lui Avraam, ca şi a lui Noe, n-a fost fără greşeală. Relatarea vieţii lui nu lasă nici o îndoială cu privire la acest subiect. Dar, la încheierea vieţii, când i-a vorbit lui Isaac, Dumnezeu a mărturisit: „pentru că Avraam a ascultat de porunca Mea,

şi a păzit ce i-am cerut, a păzit poruncile Mele, orânduirile Mele şi legile Mele", „toate neamurile pământului vor fi binecuvântate în sămânţa ta, ca răsplată" (Gen. 26,5.4). Şi, pentru că relaţia lui cu Dumnezeu a fost desăvârşită, Avraam „a fost numit prietenul lui Dumnezeu" (Iac. 2,23).

Pe drept cuvânt, Avraam este socotit ca „Tatăl tuturor celor care cred" şi care calcă „pe urmele credinţei aceleia pe care o avea tatăl nostru, Avraam" (Rom. 4,11.12). Căci credinţa lui Avraam este în adevăr un model de credinţă, este acea credinţă care „ascultă", „lucrează", „îndreptăţeşte" şi „mântuieşte", după definiţiile pe care le-a dat apostolul Pavel (Rom. 1,5; Gal. 5,6; Rom. 3,22.26; 4,3-5; Efes. 2,8).

Avraam a crezut împotriva oricărei nădejdi (Rom. 4,18). încrederea lui în Dumnezeu a fost totală. „în credinţă" a murit el, „fără să fi primit lucrurile făgăduite" la fel ca ceilalţi care, „doar le-au văzut şi le-au urat de bine de departe", „căci el aştepta cetatea care are temelii tari, al cărei meşter şi ziditor este Dumnezeu" (Evrei 11,13.10).

3. Mărturia desăvârşită a lui Iov

r

Despre Iov, ca şi despre Noe, este scris că era un „om *[desăvârşit fără prihană (tâmîm)* şi curat la suflet" (Iov 1,1). De două ori, Dumnezeu îi dă această mărturie: „Nu este nimeni ca el pe pământ. Este un om *fără prihană (tâmîm)* şi curat la suflet, care se teme de Dumnezeu şi se abate de la rău" (Iov 1,8). Aceasta nu înseamnă nicidecum că Iov a fost un om fără păcat, mai fără păcat decât Noe sau Avraam, cu toate că prietenii lui n-au fost în stare să-l acuze de o greşeală anume. Iov n-a avut

pretenţia că este drept sau nevinovat. Dimpotrivă, el spune: „oricât de nevinovat aş fi, El mă va arăta ca vinovat" (Iov 9,20).

Iov era conştient că nici un om nu este neprihănit, nici măcar unul, „şi că toţi sunt sub stăpânirea păcatului, după cum stă scris" (Rom. 3,9). Şi chiar dacă Iov, la fel ca Pavel, nu se simte vinovat de nimic, „totuşi, nu pentru aceasta" este „socotit neprihănit" (1 Cor. 4,4). De aceea, la încheierea experienţei lui dureroase, Iov simte nevoia să se bată în piept, zicând: „mă pocăiesc în ţărână şi cenuşă" (Iov 42,6).

în ce constă atunci desăvârşirea lui Iov? Ca şi în cazul lui Noe sau al lui Avraam, desăvârşirea iui Iov constă în relaţia lui cu Dumnezeu, în integritatea şi în corectitudinea sa faţă de El, în încrederea lui absolută în Dumnezeu şi, în special, în dovada credincioşiei sale neclintite faţă de Acela despre care va zice la încheierea încercării: „Urechea mea auzise vorbindu-se de Tine; dar acum ochiul meu te-a văzut" (Iov 42,5).

4. Inima desăvârşită a iui David

Chiar dacă am înţeles că noţiunea biblică de desăvârşire nu înseamnă o stare de sfinţenie scutită de păcat, ne surprinde totuşi faptul că Biblia ni-l prezintă pe regele David ca pe un model de desăvârşire. Şi aceasta cu atât mai mult cu cât Dumnezeu nu l-a socotit demn să clădească templul în onoarea Sa, deoarece a vărsat mult sânge (1 Cron. 22,8).

Orice ar fi fost, comparând viaţa lui David cu aceea a urmaşilor, autorul cărţii Regi declară de două ori că „inima lui David a fost [desăvârşită] în totul a Domnului" *(shalem).* Vorbind despre Solomon, el scrie: „Inima nu i-a fost [desăvârşită] *{shalem)* în totul a Domnului, Dumnezeului său, cum fusese inima tatălui său David" (1 Regi 11,4). Aceeaşi

declaraţie este reînnoită în comparaţia cu regele Abiam (1 Regi 15,3).

Este important de subliniat aici că adjectivul „desăvârşit" nu-l reprezintă pe David ca om şi-nici viaţa lui, ci doar „inima lui". Când explică motivul alegerii lui David ca viitor rege, Dum-nezeu îi spune profetului Samuel: „Domnul nu Se uită la ce se uită omul; omul se uită la ceea ce izbeşte ochii, dar Domnul se uită la inimă" (1 Sam. 16,7).

în limbajul biblic, inima reprezintă de obicei omul interior, ceea ce este ascuns, adâncurile fiinţei lui, gândurile lui ascunse (1 Cron. 28,9; Marcu 7,21-23). însă, într-un mod mai precis şi în majoritatea cazurilor, inima apare ca sediul voinţei, „locul" din om unde se exercită puterea deciziei. Exemplu este această expresie tipică: „am hotărât în inima mea" (Ecl. 2,3; 2 Cor. 9,6; 1 Cor. 7,37).

Astfel, atunci când Samuel declară cu ocazia alegerii lui David: „Domnul Şi-a ales un om după inima Lui" (1 Sam. 13,14), vrea să spună simplu că alegerea lui David s-a făcut conform cu voinţa lui Dumnezeu şi în funcţie de disponibilităţile tainice ale „inimii lui David".

Căci numai Dumnezeu cunoaşte inimile oamenilor şi aspiraţiile spirituale pe care doreşte să le vadă în ei: sinceritatea, corectitudinea, integritatea, dorinţa după dreptate, setea după adevăr, încrederea absolută în bunătatea Sa.
Or David, nu numai că avea aceste calităţi excepţionale în gradul cel mai înalt, dar a ştiut şi să le exprime admirabil în numeroşii săi psalmi. David a ştiut să spună cu artă ceea ce simte fiecare în adâncul sufletului său, în lupta dintre bine şi rău, în căutarea lui după Dumnezeu, în faţa diferitelor încercări ale vieţii. Pentru acest motiv, credincioşii din toate timpurile s-au servit de cuvintele psalmilor pentru a exprima înaintea lui Dumnezeu sentimentele inimii lor.
Cu siguranţă, în această privinţă, David rămâne un model de desăvârşire, în ciuda slăbiciunilor şi a căderilor lui. Poate cu ocazia păcatului lui cel mai grav, a exprimat într-un mod

desăvârşit sentimentele pe care Dumnezeu le aşteaptă din partea păcătosului pus în faţa păcatului lui. Oricare ar fi grozăvia păcatului

său, păcătosul va găsi în Psalmul 51 modelul cel mai desăvârşit de pocăinţă.
în adevăr, în faţa păcatului său, pocăinţa lui David este desăvârşită, ca şi supunerea sa faţă de judecata lui Dumnezeu. Atât cererea lui de iertare, cât şi încrederea în bunătatea lui Dumnezeu au fost desăvârşite. Desăvârşită a fost şi dorinţa arzătoare de refacere: „Tu ceri ca adevărul să fie în adâncul inimii; fă dar să pătrundă înţelepciunea înlăuntrul meu!... Zideşte în mine o inimă curată, Dumnezeule, pune în mine un duh nou şi statornic" (Ps. 51,6.10).
Contrar practicilor religioase ale vremii, David a înţeles că, pentru restabilirea relaţiei cu Dumnezeu, care a fost ruptă prin păcat, nu era destul să ofere arderi de tot, „mii de berbeci" şi „râuri de untdelemn" (Mica 6,7). „Dacă ai fi voit jertfe, Ţi-aş fi adus - plânge David - dar Ţie nu-Ţi plac arderile de tot. Jertfele plăcute lui Dumnezeu sunt un duh zdrobit. Dumnezeule, Tu nu dispreţuieşti o inimă zdrobită şi mâhnită" (Ps. 51,16.17).
în rugăciunea de consacrare de la Gabaon, Solomon a rezumat foarte clar motivele pentru care David, tatăl lui, fusese „un om după inima lui Dumnezeu" şi a arătat de ce poate fi

considerat un model de desăvârşire: „Tu ai arătat o mare bunăvoinţă faţă de robul Tău David, tatăl meu, pentru că umbla înaintea Ta în credincioşie, în dreptate şi în curăţie de inimă faţă de Tine; i-ai păstrat această mare bunăvoinţă, şi i-ai dat un fiu, care sade pe scaunul de domnie, cum se vede astăzi" (1 Regi 3,6). în sfârşit, Asaf, cântăreţ şi profet al lui Israel, a dat o mărturie despre David în Ps. 78,72: „David i-a cârmuit cu o inimă *(shalem)* neprihănită" [desăvârşită], adică cu o voinţă supusă în mod desăvârşit voinţei lui Dumnezeu.

5. Viaţa desăvârşită a regelui Asa

Există un alt exemplu de bărbat în Vechiul Testament despre care s-a spus că inima lui a fost „desăvârşită" *(shalem)* faţă de Domnul toată viaţa lui. Este exemplul regelui Asa, care a domnit patruzeci şi unu de ani peste Iuda, la Ierusalim. „Asa a făcut ce este plăcut înaintea Domnului, ca tatăl său David. A scos din ţară pe sodomiţi şi a îndepărtat toţi idolii pe care-i făcuseră părinţii lui. Şi chiar pe mama sa, Maaca, n-a mai lăsat-o să fie împărătească, pentru că făcuse un idol Astarteei. Asa i-a

sfărâmat idolul şi l-a ars în pârâu! Chedron. Dar înălţimile n-au pierit, măcar *că inima lui Asa a fost în totul (desăvârşită, shalem) a Domnului în tot timpul vieţii lui"* (1 Regi 15,11-14).
Asa apare deci ca un mare reformator. Voinţa sa de a distruge din împărăţie toate semnele de idolatrie s-a făcut faptă. El nu a ezitat să o destituie chiar pe regina mamă, atât de intensă era dorinţa lui de a-l plăcea lui Dumnezeu. Şi dacă există un „dar" în acest raport, pentru a arăta că reforma nu şi-a atins scopul în totalitate, aprecierea faţă de Asa este clară: „Asa a făcut ce este plăcut înaintea Domnului,... inima lui Asa a fost *în totul* [desăvârşită] a Domnului în tot timpul vieţii lui".
Aceasta nu înseamnă că viaţa lui Asa a fost fără greşeli. Nicidecum. Prima carte a Cronicilor raportează un eveniment în cursul căruia regele a fost lipsit total de încredere în Dumnezeu. Nu numai că n-a ţinut cont de solia care i-a fost trimisă, dar chiar a aruncat în închisoare pe trimisul lui Dumnezeu (2 Cron. 16,1-10).
Noţiunea de desăvârşire apare deci aici ca ceva relativ. S-ar putea foarte bine să fii

desăvârşit în ceea ce priveşte intenţia şi voinţa de acţiune pentru bine şi adevăr, fără să ajungi întotdeauna la rezultate satisfăcătoare. S-ar putea chiar să ai lipsuri, fără ca prin aceasta cel în cauză să piardă epitetul elogios de *om desăvârşit,* care i-a fost atribuit lui Asa, pentru a califica „întreaga lui viaţă".

Concluzie

După ce am văzut aceste câteva exemple de oameni care în Vechiul Testament sunt numiţi „desăvârşiţi", putem preciza sensul dat acestui cuvânt de către scriitorii Vechiului Testament. înainte de toate, se cade să remarcăm că desăvârşirea nu este apanajul câtorva privilegiaţi, aşa cum varietatea exemplelor citate ne-ar putea face să credem. Din contră, din multe alte pasaje, reiese că desăvârşirea a fost propusă întotdeauna adunării copiilor lui Israel.

De la ieşirea din Egipt, Moise a îndemnat tot poporul să fie desăvârşit: „Tu să te ţii *în totul totului tot (tâmîm)* de Domnul Dumnezeul tău" (Deut. 18,13). De asemenea, binecuvântarea rostită de Solomon cu ocazia dedicării

Templului se adresează fiecăruia: „Inima voastră să fie *în totul (shalem)* a Domnului Dumnezeului nostru" (1 Regi 8,61).
Apoi, merită subliniat faptul că desăvârşirea nu este descrisă niciodată în termenii unei naturi fără păcat. Cei numiţi „desăvârşiţi" nu sunt nicidecum sfinţi scutiţi de slăbiciuni, ca şi cum puterea păcatului ar fi fost definitiv învinsă, adică extirpată din firea lor pământească. Din contră, în toate cazurile, cei „desăvârşiţi" continuă să lupte contra ispitelor şi a tendinţei către rău, care există în ei. Cu toate acestea, chiar dacă au lipsuri, desăvâr-şirea lor se manifestă prin sinceritatea pocăinţei lor şi prin integritatea legăturilor lor reînnoite cu Dumnezeu.
Se va mai observa că „sfinţii" sunt bărbaţi care „umblă" cu Dumnezeu şi în prezenţa Lui. Adjectivul „desăvârşit" se găseşte de fiecare dată asociat cu verbul „a umbla". Aceasta înseamnă că desăvârşirea nu desemnează o stare naturală, ci mai degrabă un mod de viaţă în strânsă legătură cu Dumnezeu şi nişte înclinaţii ale inimii pe care Dumnezeu le apreciază: sinceritatea, corectitudinea, integritatea, precum şi toate celelalte calităţi spirituale prin care traducătorii au socotit că

trebuie să redea

cuvintele *tâmîm* şi *shalem* din originalul ebraic. Căci, aşa cum este scris, „Cei cu inima stricată sunt o scârbă înaintea Domnului, dar cei ce umblă fără prihană *{tâmîm)* îi sunt plăcuţi" (Prov. 11,20).
Se va mai observa că „umblarea" celor „desăvârşiţi" este pusă în legătură cu „căile Domnului", adică cu Legea şi cu poruncile Lui, expresii ale voinţei Sale. Aceasta doreşte Dumnezeu din partea poporului Său: „Acum, Israele, ce alta cere de ia tine Domnul, Dumnezeul tău, decât să te temi de Domnul, Dumnezeul tău, *să umbli în toate căile Lui,* să iubeşti şi să slujeşti Domnului, Dumnezeului tău, din toată inima ta şi din tot sufletul tău, să păzeşti poruncile Domnului şi legile Lui pe care ţi le dau astăzi, ca să fii fericit?" (Deut. 10,12.13)
Acesta este un adevăr esenţial, reamintit de-a lungul întregului Vechi Testament. Nu există viaţă decât respectând legile fizice şi morale stabilite de Creator. Fericirea omului depinde direct de aceasta. „Ferice de cei fără prihană în calea lor, *(tâmîm),* care *umblă* întotdeauna

după Legea Domnului!..., care păzesc poruncile Lui... şi *umblă în căile Lui"* (Ps. 119,1-3).
Este greşit să credem totuşi că desăvârşirea, după învăţătura Vechiului Testament, este rodul ascultării de poruncile lui Dumnezeu. Contrariul este adevărat. Din rugăciunea lui Solomon, înălţată cu ocazia dedicării Templului, reiese clar că „pentru a urma Legile Sale (ale lui Dumnezeu) şi pentru a păzi poruncile Sale", trebuie mai întâi ca inima să fie *în totul (shalem)* a Domnului (1 Regi 8,61). Mai este şi făgăduinţa făcută tuturor acelora care I se închină lui Dumnezeu: „Căci Domnul îşi întinde privirile peste tot pământul, ca să sprijinească pe aceia a căror inimă este *întreagă (shalem)* a Lui..." (2 Cron. 16,9). Nimeni n-a exprimat acest gând mai bine ca David atunci când îl roagă pe Dumnezeu să zidească în el „o inimă curată", să pună în el un „duh nou şi

statornic" şi să-i dea „Duhul Său" ca să poată învăţa „căile Sale pe cei ce le calcă" (Ps.51,12.13.15).
Acestea sunt principalele lecţii care se pot

trage din învăţătura Vechiului Testament, cu privire la desăvârşirea la care doreşte Dumnezeu să ajungă toţi credincioşii.

Capitolul IV

Invitaţia lui Isus la desăvârşire

Aşa cum am constatat până acum, după învăţătura Vechiului Testament, în esenţă, desăvârşirea constă în a trăi în legătură strânsă cu Dumnezeu, în conformitate cu prima şi cea mai mare poruncă: „Să iubeşti pe Domnul Dumnezeul tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău şi cu tot cugetul tău" (Matei 22,36-38). învăţătura Noului Testament, din contră, pune accentul mai ales pe a doua poruncă, care este asemenea celei dintâi: ,,'Să iubeşti pe aproapele tău ca pe tine însuţi'. în aceste două porunci", a precizat Isus, „se cuprind toată Legea şi Proorocii" (Matei 22,39.40).

Aşa reiese din învăţătura Domnului Hristos cu privire la desăvârşire. Este adevărat că, în cele patru evanghelii, cuvântul „desăvârşit" apare numai de trei ori în Evanghelia după Matei, şi îndeosebi cu referire la relaţia dintre Dumnezeu şi oameni. Isus însuşi foloseşte expresia în două împrejurări distincte, de fiecare dată, în raport direct cu poruncile care

reglementează relaţiile dintre oameni.
1. „Voi fiţi dar desăvârşiţi, după cum şi Tatăl vostru cel ceresc este desăvârşit"
Isus a rostit această declaraţie la încheierea comentariului Său cu privire la Lege (Matei 5,48). După ce a afirmat durabilitatea Legii, Isus pune în mod sistematic în contrast păzirea legalistă a poruncilor cu ascultarea desăvârşită, în spiritul cel nou, care trebuie să-i caracterizeze pe toţi aceia care trăiesc în legământul cel nou.
36
DESĂVÂRŞIREA CREŞTINĂ
Problema pentru Isus nu constă în a şti dacă Legea trebuie păzită sau nu, ci în a şti cum trebuie pusă în practică - nu după modul cărturarilor şi al fariseilor care nu ţineau seamă decât de faptele care se văd, de actul exterior. „Căci vă spun că, dacă neprihănirea voastră nu va întrece neprihănirea cărturarilor şi a fariseilor" - declară Isus cu solemnitate - „cu nici un chip nu veţi intra în împărăţia cerurilor" (Matei 5,20). Ceea ce condamnă Isus la aceşti oameni, cei mai religioşi din vremea Sa, nu este zelul de a păzi poruncile lui Dumnezeu, ci modul lor legal ist, de a se ţine numai de litera Legii, lăsând la o parte „cele mai însemnate lucruri din Lege: dreptatea, mila şi

credincioşia" (Matei 23,23).
Or, tocmai acestea sunt virtuţile pe care Isus ţine să le scoată în evidenţă în comentariul Său cu privire la Lege. Ele sunt acelea care constituie spiritul Legii, care dau viaţă, pe când litera omoară, după expresia Iui Pavel (2 Cor. 3,6). Două exemple vor fi suficiente pentru a înţelege.
Primul este în legătură cu porunca a şasea: „Aţi auzit că s-a zis celor din vechime: 'Să nu ucizi...' Dar Eu vă spun că oricine se mânie pe fratele său va cădea sub pedeapsa judecăţii" (Matei 5,21.22).
Al doilea exemplu se referă la porunca a şaptea: „Aţi auzit că s-a zis celor din vechime: 'Să nu preacurveşti'. Dar Eu vă spun că oricine se uită la o femeie, ca s-o poftească, a şi preacurvit cu ea în inima lui" (Matei 5,27.28).
Deosebirea bate la ochi, dar cerinţa lui Isus merge în sens invers decât gândeşte majoritatea creştinilor în general. Legislatorul Noului Legământ nu cere mai puţin decât Cel al Vechiului. Din contră, cere mult mai mult. El ridică cerinţa Legii la cu totul alt nivel. El nu condamnă numai fapta, ci de asemenea şi mai întâi gândurile ascunse ale inimii, motivaţiile profunde şi ascunse, fiinţa omenească de dincolo de aparenţe.
INVITAŢIA LUI ISUS LA DESĂVÂRŞIRE

De altfel, Isus explică de ce: „Căci dinlăuntru, din inima oamenilor, ies gândurile rele, preacurviile, curviile, uciderile, furtişagurile, lăcomiile, vicleşugurile, înşelăciunile, faptele de ruşine, ochiul rău, hula, trufia, nebunia. Toate aceste lucruri rele ies dinlăuntru şi spurcă pe om" (Marcu 7,21-23).
După ce a scos astfel în evidenţă „neprihănirea" cuprinsă în Lege şi a arătat ce înseamnă „credincioşia" în păzirea ei, Isus doreşte să sublinieze şi un alt aspect- „mila". El o face cu ajutorul poruncii care, pe drept, îi cere omului desăvârşirea în relaţiile cu aproapele. „Aţi auzit că s-a zis: 'Să iubeşti pe aproapele tău şi să urăşti pe vrăjmaşul tău'. Dar Eu vă spun: 'Iubiţi pe vrăjmaşii voştri, binecuvântaţi pe cei ce vă blestemă, faceţi bine celor ce vă urăsc şi rugaţi-vă pentru cei ce vă asupresc şi vă prigonesc, ca să fiţi fii ai Tatălui vostru care este în ceruri; căci El face să răsară soarele Său peste cei răi şi peste cei buni şi dă ploaie peste cei drepţi şi peste cei nedrepţi. Dacă iubiţi numai pe cei ce vă iubesc, ce răsplată mai aşteptaţi? Nu fac aşa şi vameşii? Şi dacă îmbrăţişaţi cu dragoste numai pe fraţii voştri, ce lucru neobişnuit faceţi? Oare păgânii nu fac la fel? *Voi fiţi dar desăvârşiţi, după cum şi Tatăl vostru cel ceresc este desăvârşit"* (Matei 5,43-48).

Aşezat în context, acest îndemn final nu permite nici o îndoială. Desăvârşirea lui Dumnezeu, despre care se vorbeşte aici, şi cu care orice creştin este invitat să se asemene, nu priveşte natura lui Dumnezeu, ci modul Lui de a lucra cu oamenii. „Dumnezeu este dragoste" (1 loan 4,16). „El nu caută la faţa oamenilor" (Fapte 10,34). El este milos faţă de „cei răi", ca şi faţă de „cei buni". Şi aceasta cere Isus şi de la ucenicii Săi în încheierea comentariului Său cu privire la Lege.

în evanghelia sa, Luca scoate în evidenţă mai ales aspectul milei. Când relatează îndemnurile lui Isus, Luca nu scrie ca Matei: *„Fiţi desăvârşiţi",* ci *„Fiţi milostivi",* cum şi Tatăl vostru este milostiv (Luca 6,36). Folosind cele două cuvinte diferite pentru

a reda aceeaşi declaraţie a lui Isus, Matei şi Luca nu se contrazic. Şi unul şi altul exprimă cu precizie gândirea Domnului.

Prin cele două cuvinte diferite, Matei şi Luca redau pur şi simplu cuvântul *shalem* pe care foarte probabil că l-a folosit Isus. Or, cuvântul acesta este tradus în limba greacă fie prin *teleios,* „desăvârşit", folosit de Matei, fie prin *oiktirmon,* „milostiv", folosit de Luca. în felul acesta, alegând cuvântul „milostiv" şi nu

„desăvârşit", Luca arată lămurit ce trebuie să înţelegem prin desăvârşirea despre care a vorbit Isus.
Desăvârşirea la care îi invită Isus pe ucenici nu se poate realiza decât prin legături pline de dragoste cu aproapele. Aceasta este ţinta către care trebuie să tindă orice creştin pentru a fi desăvârşit. Motivul pentru care ni se cere să facem şi noi ca Dumnezeu este: „ca să fiţi fii ai Tatălui vostru care este în ceruri" (Matei 5,45). Ce este ieşit din comun dacă îi iubim pe cei care ne iubesc? Necreştinii nu fac acelaşi lucru? „Fiţi dar desăvârşiţi" adică „milostivi, cum şi Tatăl vostru este milostiv!"
în faţa acestei porunci, fiecare se întreabă în ce măsură poate fi atins un aşa nivel de desăvârşire. Isus răspunde la această întrebare în discuţia pe care a avut-o cu tânărul bogat, doritor să-şi asigure viaţa veşnică.
2. „Dacă vrei să fii desăvârşit..." (Matei 19,21)
Isus i-a făcut această propunere unui bărbat despre care evangheliile precizează că era „tânăr", „bogat" şi „un fruntaş în Israel" (Matei 19,16-26; Marcu 10,17-27; Luca 18,18-27). Ce-şi putea dori mai mult? Totuşi, acest bărbat tânăr, bogat şi influent, nu era mulţumit

de el. Era clar „că îi lipsea" ceva. Aceasta, de fapt, va fi ultima întrebare pusă lui Isus: „Ce-mi mai lipseşte?" (Matei 19,20).
Văzându-L cum a binecuvântat copiii, acest tânăr s-a apropiat de Isus cu speranţa că El ar putea răspunde aspiraţiilor lui spirituale.
INVITAŢIA LUI ISUS LA DESĂVÂRŞIRE
39
„Atunci s-a apropiat de Isus un om şi l-a zis: 'învăţătorule, ce bine să fac, ca să am viaţa veşnică?'. El i-a răspuns: 'De ce mă întrebi: «Ce bine?» Binele este unul singur. Dar, dacă vrei să intri în viaţă, păzeşte poruncile.'" (Matei 19,16.17)
Isus a pus lucrurile la punct chiar de la început: „Nimeni nu este bun, decât Unul singur: Dumnezeu" (Marcu 10,18). Deci nu stă în puterea omului să facă „bine, ca să aibă viaţa veşnică". „La oameni, lucrul acesta este cu neputinţă" va spune Isus ca o concluzie a acestei discuţii. Calea de urmat este clar arătată: „Dar, dacă vrei să intri în viaţă, păzeşte poruncile" (Matei 19,17).
în concluzie, Isus nu face decât să reamintească un principiu elementar pentru orice fiinţă vie. Nu poate exista viaţă decât în cadrul legilor care condiţionează viaţa la toate

nivelurile: atât fizic, cât şi spiritual.
Respectarea legilor de la creaţiune era, la origine, condiţia vieţii veşnice pentru om. Pentru că nu le-a respectat, „păcatul a intrat în lume, şi prin păcat a intrat moartea şi astfel moartea a trecut asupra tuturor oamenilor..." (Rom. 5,12).
într-o altă împrejurare, Isus răspunsese la fel unui învăţător al legii (Luca 10,25-27). El reaminteşte acest principiu universal, în termenii lucrării Sale: „Ştiu că porunca Lui este viaţa veşnică" (Ioan 12,50). Şi în acest caz, problema pentru Isus nu este ca oamenii să ştie dacă trebuie păzite sau nu poruncile lui Dumnezeu. Preocuparea Sa constă mai degrabă în a-i face să înţeleagă ce trebuie făcut pentru a fi în stare să le păzească.
Doritor să ştie clar care sunt aceste porunci care pot să asigure viaţa veşnică, tânărul a cerut precizări: „Care?" (Matei 19,17).
întrebare surprinzătoare din partea unui fruntaş al poporului Israel. Dorea oare să-L pună la încercare pe învăţătorul pe care unii îl acuzau că voia să schimbe Legea? Sau spera vreo uşurare a condiţiilor de împlinire?
Oricare i-ar fi fost intenţiile, Isus i-a răspuns foarte simplu: „Cunoşti poruncile". Şi pentru a

risipi orice înţelegere greşită,

DESĂVÂRŞIREA CREŞTINA

Isus le enumera pe acelea care reglementează relaţiile dintre oameni: „Să nu ucizi; să nu preacurveşti; să nu furi; să nu faci mărturie mincinoasă; să cinsteşti pe tatăl tău şi pe mama ta". Apoi, pentru a-l sensibiliza pe interlocutor cu privire la aspectul pozitiv a! Legii, Isus mai adaugă: „Să iubeşti pe aproapele tău ca pe tine însuţi" (Matei 19,18.19). Tânărul, care avea o părere foarte înaltă despre propria sa neprihănire, răspunde: „Doamne, toate acestea le-am păzit din tinereţea mea" (Marcu 10,20). Fără îndoială că el se socotea fără vină în ce priveşte păzirea Legii, asemenea multora din vremea lui. Chiar şi apostolul Pavel, înainte de convertire, se socotea fără reproş faţă de dreptatea Legii (Fii. 3,6). Dar, când L-a cunoscut pe Hristos, a înţeles spiritul de „ascultare, care duce ia neprihănire" (Rom. 6,16). Desăvârşirea la care îi invită Isus pe oameni este mai mult decât o ascultare legală, mai mult decât împlinirea tuturor „Să nu" din poruncile Decalogului. Pentru Isus, desăvârşirea este infinit mai mult decât simpla ferire de păcat. „Căci cine ştie să facă binele şi nu-l face, săvârşeşte un păcat" (lac. 4,17). El cere deci mai mult, şi anume ca răul

să fie învins prin bine, după principiul regulii de aur: „Tot ce voiţi să vă facă vouă oamenii, faceţi-le şi voi la fel; căci în aceasta este cuprinsă Legea şi Proorocii" (Mat. 7,12).
înainte de a continua dialogul, în Evanghelia lui Marcu se găseşte acest amănunt semnificativ: „Isus S-a uitat ţintă la el, l-a iubit şi i-a zis..." (Marcu 10,21). Isus ştia mai bine decât oricine că numai o privire plină de simpatie şi de dragoste putea să deschidă inima şi să dea sufletului dispoziţia de a avea o atitudine de umilinţă. Privirea nu avea alt scop decât să-I determine pe tânăr să intre în sine însuşi, ca să simtă că-i mai lipseşte ceva.
într-adevăr, privirea iubitoare a Domnului a avut ca rezultat această trezire de conştiinţă şi această ultimă întrebare: „Ce-mi mai lipseşte?" (Mat. 19,20). „îţi mai lipseşte un lucru" i-a răspuns

Isus (Mat. 18,22). Apoi adaugă: „Dacă vrei să fii *desăvârşit,* du-te de vinde ce ai, dă la săraci, şi vei avea o comoară în cer! Apoi vino, şi urmează-Mă" (Mat. 19,21).
Ceea ce-i propune Isus tânărului bogat, dacă vrea în adevăr să completeze ce-i lipseşte şi să ajungă „desăvârşit", este să biruie egoismul, dovedind

milă faţă de aproapele. Dar lucrul acesta nu este posibil decât dacă omul îl vrea cu adevărat -„Dacă vrei să fii desăvârşit (...)". Religia lui Hristos este prin excelenţă religia libertăţii. Dumnezeu nu poate interveni decât în măsura în care omul doreşte. Apoi, obstacolele care îl împiedică să meargă la Isus trebuie să fie eliminate.
însă, din cauză că n-a vrut să răspundă condiţiilor puse de Isus, tânărul „a plecat foarte întristat, pentru că avea multe avuţii" (Mat. 19,22). Iar Isus Ie-a explicat ucenicilor că este greu pentru un bogat să intre în împărăţia lui Dumnezeu. în realitate, El avea să precizeze că nu bogăţiile în sine constituie piedica, ci faptul că te încrezi în ele (Marcu 10,24). De altfel, ar putea fi şi altceva decât bunurile materiale, argintul sau aurul, în concluzie, tot ce are o valoare mai mare în viaţa unui om decât Isus Hristos şi îl împiedică să vină la El, la Singurul care poate conduce la desăvârşire. Isus doreşte ca ucenicii Săi să înţeleagă că, prin ei înşişi, ei nu pot ajunge la desăvârşire. Este mai uşor pentru o cămilă să treacă prin urechile acului, decât pentru un bogat - se înţelege acela care-şi pune încrederea în bogăţiile lui - să intre în împărăţia lui Dumnezeu (Mat. 19,24). Uimiţi de această declaraţie, ucenicii l-au zis: „Cine poate atunci să fie mântuit?" (Mat: 19,25).

Date fiind mirarea ucenicilor şi importanţa întrebării, încă o dată Isus a crezut necesar să lase o clipă de tăcere. Apoi, privindu-Şi ucenicii, ie-a zis cu solemnitate: „La oameni, lucrul acesta este cu neputinţă, dar, la Dumnezeu, toate sunt cu putinţă" (Mat. 19,26).

42

DESĂVÂRŞIREA CREŞTINĂ

Concluzie

Această declaraţie finală a lui Isus nu lasă loc nici unei îndoieli cu privire la posibilităţile omului de „a face binele pentru a avea viaţa veşnică". Isus răspunsese la prima întrebare a tânărului: „Nimeni nu este bun decât Unul singur: Dumnezeu" (Marcu 10,18); binele este unul singur (Mat. 19,17). Şi chiar dacă este obligatoriu să păzeşti poruncile pentru a intra în viaţă, aşa cum declară Isus categoric, nu este mai puţin adevărat că omul este incapabil să facă acest lucru prin el însuşi. Singurul lucru pe care l-ar putea face este ca mai întâi să dorească să devină desăvârşit; apoi să renunţe la el însuşi şi, în final, să vină la Isus şi să-L urmeze.

Se va observa că pentru Isus desăvârşirea nu este ceva static, ci mai degrabă o dinamică a dragostei. Succesiunea verbelor folosite în

declaraţia Sa o dovedeşte cu prisosinţă: „Dacă *vrei* să fii desăvârşit, *du-te* de *vinde* ce ai, *dă* săracilor (...) Apoi *vino,* şi *urmează-Mă"*.
Aceasta este, după învăţătura lui Isus, calea de urmat pentru a ajunge la desăvârşire. Acest lucru nu este posibil decât în relaţie strânsă cu El sau, mai exact, trăind viaţa Lui. „Rămâneţi în Mine, şi Eu voi rămâne în voi. După cum miădiţa nu poate aduce roadă de la sine, dacă nu rămâne în viţă, tot aşa nici voi nu puteţi aduce roadă, dacă nu rămâneţi în Mine. Eu sunt Viţa, voi sunteţi mlădiţele. Cine rămâne în Mine, şi în cine rămân Eu, aduce multă roadă; căci despărţiţi de Mine, nu puteţi face nimic" (Ioan 15,4.5). însă pentru cine locuieşte în El, imposibilul devine posibil.
Capitolul V
învăţătura apostolului Pavel despre desăvârşire
Dintre toţi apostolii, Pavel este cel care scrie cel mai mult despre subiectul acesta. După părerea lui, desăvârşirea îi priveşte pe toţi creştini; dar niciodată nu apare în scrierile sale ca o noţiune absolută. Din contră, la Pavel, desăvârşirea este prezentată ca o noţiune relativă, care se aplică fiecărei etape a unui

proces - „desăvârşirea sfinţilor" (Efes. 4,12). într-adevăr, studiul amănunţit al epistolelor lui Pavel permite distingerea a trei grade, bine definite, în procesul „desăvârşirii" vieţii spirituale a credinciosului. Chiar faptul de a vorbi despre „desăvârşire" sugerează de la început că, după Pavel, desăvârşirea trebuie să fie înţeleasă ca o dezvoltare progresivă, şi nu ca un lucru care se realizează o dată pentru totdeauna în această viaţă.

1. Cel desăvârşit, sau omul născut din nou

în mai multe rânduri, Pavel foloseşte cuvântul „desăvârşit" *(teleios)* pentru a-i indica mai întâi pe credincioşii convertiţi de curând. Astfel, de exemplu, în Corinteni scrie că „înţelepciunea lui Dumnezeu" nu poate fi predicată decât pentru „cei desăvârşiţi" *(teleios)* (1 Cor. 2,6). „Lucrurile desăvârşite" nu pot fi înţelese decât de cei care au primit Duhul lui Dumnezeu şi care au „gândul lui Hristos". Căci trebuie „judecate duhovni-ceşte" şi omul duhovnicesc este singurul în măsură să „judece totul" (1 Cor. 2,13-15).

Pavel deplânge faptul că nu a putut să Ie vorbească corinte-nilor „ca unor oameni duhovniceşti",

deoarece nu erau decât „copii în Hristos". „V-am hrănit cu lapte, nu cu bucate tari, le scria el, căci nu le puteaţi suferi; şi nici acum chiar nu le puteţi suferi, pentru că tot lumeşti sunteţi... Când între voi sunt zavistii, certuri şi dezbinări, nu sunteţi lumeşti şi nu trăiţi voi în felul celorlalţi oameni?" (1 Cor. 3,2-3).
în acelaşi fel, adresându-se credincioşilor bisericii din Filipi, Pavel îi numeşte desăvârşiţi (te/e/os), deşi unii dintre ei sunt încă în anumite puncte „de altă părere" decât aceea a apostolului (Fii. 3,15). Aceasta înseamnă că este posibil să fii „desăvârşit" fără să fi atins plinătatea cunoaşterii lui Hristos.
S-ar putea ca aceste deosebiri de păreri să fie chiar cu privire la desăvârşire. Căci, după concepţia filozofică la modă în Grecia, desăvârşirea era considerată în sensul absolut al termenului. Desăvârşirea era considerată privilegiul absolut al zeilor. Era posibil ca unii creştini din Filipi să fi socotit că au atins deja desăvârşirea, datorită faptului că de la convertire erau părtaşi în mod real la natura divină a lui Hristos?
Oricum, Pavel pune lucrurile la punct, făcându-le cunoscută experienţa lui. „Nu că am şi câştigat premiul, sau că am şi ajuns desăvârşit; dar alerg înainte, căutând să-l apuc, întrucât şi eu am fost apucat de Hristos Isus. Fraţilor, eu nu cred că l-am

apucat încă; dar fac un singur lucru: uitând ce este în urma mea, şi aruncându-mă spre ce este înainte, alerg spre ţintă, pentru premiul chemării cereşti a lui Dumnezeu, în Hristos Isus" (Fii. 3,12-14), şi adaugă: „Gândul acesta dar să ne însufleţească pe toţi care suntem desăvârşiţi; şi dacă în vreo privinţă sunteţi de altă părere, Dumnezeu vă va lumina şi în această privinţă. Dar în lucrurile în care am ajuns de aceeaşi părere, să umblăm la fel. Urmaţi-mă pe mine, fraţilor, şi uitaţi-vă bine la cei ce se poară după pilda, pe care o aveţi în noi" (Fii. 3,15-17). Căci aşa

cum le scrisese: „Sunt încredinţat că Acela care a început în voi această bună lucrare, o va isprăvi până în ziua lui Isus Hristos" (Fii. 1,6).

Nu se putea spune mai clar că desăvârşirea absolută este încă în viitor şi că ea nu avea să fie atinsă în adevăr decât în ziua revenirii glorioase a Domnului Isus Hristos. Dar, în aşteptarea acelei zile, pe toţi cei care, după ce au auzit vestea bună a Evangheliei, s-au angajat în „alergarea creştină", Pavel îi numeşte „desăvârşiţi". Făcând legământ cu Hristos prin botez, au primit Duhul lui Dumnezeu, prin care au fost născuţi la viaţa cea nouă în

Hristos.
Pavel are grijă să explice că, atunci când cineva este în Hristos, este o făptură nouă. Lucrurile vechi s-au dus; iată că toate lucrurile s-au făcut noi. Şi toate acestea vin de la Dumnezeu, care ne-a împăcat cu El prin Hristos (2 Cor. 5,17.18).
în discuţia cu Nicodim, Isus subliniază importanţa acestui prim pas în viaţa creştină, declarând: „'Adevărat, adevărat îţi spun că, dacă un om nu se naşte din nou, nu poate vedea împărăţia lui Dumnezeu'. Nicodim i-a zis: 'Cum se poate naşte un om bătrân? Poate el să intre a doua oară în pântecele maicii sale, şi să se nască?' isus i-a răspuns: 'Adevărat, adevărat îţi spun că, dacă nu se naşte cineva din apă şi din Duh, nu poate să intre în împărăţia lui Dumnezeu. Ce este născut din carne este carne, şi ce este născut din Duh este duh. Nu te mira că ţi-am zis: Trebuie să vă naşteţi din nou'" (loan 3,3-7).
Reluând acelaşi gând, Pavel exprimă acest adevăr elementar într-o formulă şi mai radicală: „Căci în Hristos Isus nici tăierea împrejur, nici netăierea împrejur nu sunt nimic, ci a fi o făptură nouă" (Gal. 6,15).
lată ce face dintr-un om un copil al lui Dumnezeu, un „desăvârşit", în prima etapă a dezvoltării sale spirituale. Dar în gândirea lui Pavel nu este

suficient să te naşti la o viaţă nouă în Hristos,

trebuie să creşti încă pentru a deveni un creştin matur, un om întreg.

2. Cel desăvârşit, sau omul sfinţit

Dacă, într-un prim sens, oricine L-a primit pe Isus ca Mântuitor este considerat de Pavel ca fiind „desăvârşit", aceasta se datorează faptului că păcatele lui au fost acoperite prin dreptatea lui Hristos. Omul respectiv a fost îndreptăţit şi, în acest sens, este „desăvârşit". Dar noţiunea de desăvârşire nu este limitată la conceptul teologic al îndreptăţirii; ea îl presupune, de asemenea, şi pe acela de sfinţire progresivă, care se extinde asupra întregii vieţi.

„De aceea, noi nu cădem de oboseală. Ci, chiar dacă omul nostru de afară se trece, totuşi omul nostru dinlăuntru se înnoieşte din zi în zi" (2 Cor. 4,16). Pavel numeşte acest proces lent de transformare a „omului lăuntric" transformare totală, o metamorfoză (Rom. 12,2). Sub acţiunea Duhului, omul convertit este literalmente „schimbat [metamorfozat] în acelaşi chip al Lui, din slavă în slavă, prin Duhul Domnului" (2 Cor. 3,18).

în acest scop, Pavel nu încetează să-şi îndemne cititorii „să sporească tot mai mult" (1 Tes. 4,1). El se bucură să constate că credinţa tesalonicenilor „merge mereu crescând, şi că dragostea fiecăruia... faţă de ceilalţi se măreşte tot mai mult" (2 Tes.1,3). El îi asigură pe cei „desăvârşiţi" din Filipi: „... mă rog ca dragostea voastră să crească tot mai mult în cunoştinţă şi orice pricepere, pentru ca să deosebiţi lucrurile alese..." (Fii. 1,9.10). „Nu fiţi copii la minte", le scrie el corintenilor, „ci la răutate fiţi prunci; iar la minte, fiţi oameni mari" (1 Cor. 14,20), adică oameni desăvârşiţi, împliniţi, maturi, adulţi. Iar în concluzia celei de a doua epistole către Corinteni, Pavel scrie: „Ne rugăm pentru desăvârşirea voastră" apoi repetă: „desăvârşiţi-vă" (2 Cor. 13,9-11).

Acest concept de progres, de maturizare, se regăseşte într-un pasaj din Epistola către Evrei, unde apostolul ar dori să le dea cititorilor săi „o hrană tare". „Şi oricine nu se hrăneşte decât cu lapte, nu este obişnuit cu cuvântul despre neprihănire, căci este un prunc. Dar hrana tare este pentru oamenii mari (te/e/os), pentru aceia a căror judecată s-

a deprins, prin întrebuinţare, să deosebească binele de rău. De aceea, să lăsăm adevărurile începătoare ale lui Hristos şi să mergem spre cele desăvârşite... *(teleiosteta)* (Evrei 5,13-6,1).
Desăvârşirea la care face aluzie apostolul în contextul acestui pasaj nu se poate realiza decât printr-o depăşire a adevărurilor începătoare ale Cuvântului lui Dumnezeu, adică renunţarea „la faptele moarte, la credinţa în Dumnezeu, învăţătura despre botezuri, despre punerea mâinilor, despre învierea morţilor şi despre judecata veşnică" (Evrei 6,1.2). Altfel zis, este vorba acum, în cursul acestei noi etape, să învăţăm să trăim „adevărul care este în Hristos" (Efes. 4,21). Trebuie ca aceia care au fost luminaţi odată, care au gustat din darul ceresc, care s-au făcut părtaşi Duhului Sfânt şi care au gustat Cuvântul cel bun al lui Dumnezeu şi puterile veacului viitor (Evr. 6,4.5) să realizeze în ei ţinta vieţii creştine care nu este mai puţin decât „starea de om mare *(teleios),* înălţimea staturii plinătăţii lui Hristos" (Efes. 4,13). Căci, aşa cum explică Pavel creştinilor din Efes, „potrivit adevărului care este în El (în Hristos), aţi fost învăţaţi ... să vă dezbrăcaţi de omul cel

vechi... să vă înnoiţi în duhul minţii voastre, şi să vă îmbrăcaţi în omul cel nou, făcut după chipul lui Dumnezeu, de o neprihănire şi sfinţenie pe care o dă adevărul" (Efes. 4,21-24).

Ceea ce Pavel le explică atât de bine altora a trăit el în experienţă proprie. Teologia sa este rodul experienţei personale cu Hristos. El n-a fost dintre acei farisei, stigmatizaţi de Isus, care „zic şi nu fac" (Mat. 23,3). Ceea ce îi învăţa pe alţii, trăise

el mai întâi. Pavel este exemplul desăvârşit al omului transformat prin harul lui Dumnezeu. El, care fusese „un hulitor, un prigonitor şi un batjocoritor... cel dintâi dintre păcătoşi" (1Tim. 1,13.15), i-a putut scrie în cele din urmă lui Timotei despre viaţa lui: „Tu, însă, ai urmărit de aproape învăţătura mea, purtarea mea, hotărârea mea, credinţa mea, îndelunga mea răbdare, dragostea mea, răbdarea mea" (2 Tim. 3,10).

Această „metamorfoză" (prefacere a minţii), cum o numeşte Pavel foarte corect (Rom. 12,2; 2 Cor. 3,18), ilustrează într-un mod concret ce este într-adevăr desăvârşirea

omului împlinit, a creştinului sfinţit, ajuns la maturitate - nimic mai puţin decât desăvârşirea caracterului. Dar ce a realizat cu Pavel, prin harul Său, Dumnezeu doreşte să realizeze cu toţi creştinii. Pavel apreciază pur şi simplu că Isus Hristos Şi-a arătat în el „cel dintâi, toată îndelunga Lui răbdare, ca o pildă celor ce ar crede în El, în urmă, ca să capete viaţa veşnică" (1 Tim. 1,16).
în mai multe rânduri, Pavel a schiţat tabloul omului înainte şi după convertire, al „omului firesc" în contrast cu „omul duhovnicesc". Astfel, el îi scrie lui Tit: „... noi eram altădată fără minte, neascultători, rătăciţi, robiţi de tot felul de pofte şi de plăceri, trăind în răutate şi în pizmă, vrednici să fim urâţi şi urându-ne unii pe alţii. Dar când s-a arătat bunătatea lui Dumnezeu, Mântuitorul nostru, şi dragostea Lui de oameni, El ne-a mântuit... prin spălarea naşterii din nou şi prin înnoirea făcută de Duhul Sfânt,... pentru ca, o dată socotiţi neprihăniţi prin harul Său, să ne facem în nădejde moştenitori ai vieţii veşnice" (Tit 3,3-7).
în acelaşi fel, în Epistola către Galateni, Pavel pune şi mai mult în contrast „faptele firii" cu „roadă Duhului". însă, în aceste manifestări

diferite ale Duhului, Pavel descrie virtuţile creştine care constituie desăvârşirea caracterului omului sfinţit: „dragostea, bucuria, pacea, îndelunga răbdare, bunătatea, facerea de bine,

credincioşia, blândeţea, înfrânarea poftelor" şi adaugă: „împotriva acestor lucruri nu este lege" (Gal. 5,19-23).
Din contră, fiecare dintre aceste virtuţi exprimă spiritul în care ucenicul lui Hristos trebuie să păzească poruncile lui Dumnezeu. Fiecare dintre ele defineşte în mod minunat relaţiile creştinului cu aproapele lui. „Cine face *milostenie,* să o facă cu *bucurie"* (Rom. 12,8). „întrucât atârnă de voi să trăiţi în *pace* cu toţi oamenii" (Rom. 12,18). „Fiţi *răbdători* cu toţi" (1 Tes. 5,14), *„Blândeţea* voastră să fie cunoscută de toţi oamenii" (Fii. 4,5). „Dar mai presus de toate acestea, îmbrăcaţi-vă cu *dragostea care* este legătura *desăvârşirii"* (Col. 3,14).
Pavel consideră posibilitatea desăvârşirii caracterului oricărui om ca fiind „taina ţinută ascunsă din veşnicii şi în toate veacurile, dar descoperită acum sfinţilor Lui... anume:

Hristos în voi, nădejdea slavei... Pe El îl propovăduim noi şi sfătuim pe orice om, şi învăţăm pe orice om în toată înţelepciunea, ca să înfăţişăm pe orice om, *desăvârşit (teleion)* în Hristos Isus" (Col. 1,26-28).

Se poate spune că această desăvârşire a caracterului, către care trebuie să tindă orice creştin în viaţa lui, constituie punctul omega al „desăvârşirii sfinţilor"? Cu siguranţă că nu. în toate epistolele sale, Pavel lasă să se înţeleagă clar o altă etapă - „ceva mai bun", încă mai desăvârşit. Căci pentru el, a-L şti pe „Hristos în noi" nu este decât „nădejdea slavei".

3. Desăvârşirea, sau nădejdea slavei

într-adevăr, chiar dacă ni s-ar fi dat harul ca să ajungem în această viaţă la desăvârşirea caracterului, tot am suspina după desăvârşirea slăvită, făgăduită celor „desăvârşiţi" pentru ziua venirii în slavă a lui Isus Hristos. Căci, cu cât înaintăm pe calea sfinţirii, cu atât ne dăm seama mai mult de cât de nedesăvârşiţi suntem, faţă de frumuseţea slăvită a desăvârşirii lui Hristos cel înviat.

în încheierea imnului său închinat dragostei,

Pavel nu uită să ne reamintească că acum „cunoaştem în parte şi proorocim în parte, dar când va veni ce este *desăvârşit (teleiori),* acest 'în parte' se va sfârşi... Acum vedem ca într-o oglindă, în chip întunecos; dar atunci, vom vedea faţă în faţă. Acum, cunosc în parte; dar atunci, voi cunoaşte deplin, aşa cum am fost şi eu cunoscut pe deplin" (1 Cor. 13,9-12).
Atâta timp cât trăim în „acest corp muritor", supuşi „legii păcatului şi morţii", nu vom cunoaşte decât o desăvârşire relativă, în condiţiile vieţii actuale. Dar, după exemplul lui Pavel, trebuie să trăim „plini de dorinţa să ne îmbrăcăm... cu locaşul nostru ceresc... pentru ca ce este muritor în noi să fie înghiţit de viaţă" (2 Cor. 5,2-4). Acest lucru se va întâmpla în ziua învierii; cei morţi în Hristos vor învia întâi. „Apoi, noi, cei vii," (1 Tes. 4,17) „... într-o clipă, într-o clipeală din ochi... vom fi schimbaţi. Căci trebuie ca trupul acesta, supus putrezirii, să se îmbrace în nepu-trezire, şi trupul acesta muritor să se îmbrace în nemurire" (1Cor. 15,52.53).
Numai atunci va fi atinsă desăvârşirea despre care le vorbeşte apostolul celor „desăvârşiţi" din biserica din Filipi şi la care Pavel încă nu

ajunsese. E foarte sigur că acest lucru a vrut să-l spună şi atunci când a făcut această declaraţie: „Nu că am şi câştigat premiul, sau că am şi ajuns *desăvârşit (teteleiomai);* dar alerg înainte, căutând să-! apuc, întrucât şi eu am fost apucat de Hristos Isus. Fraţilor, eu nu cred că l-am apucat încă; dar fac un singur lucru: uitând ce este în urma mea, şi aruncându-mă spre ce este înainte, alerg spre ţintă, pentru premiul chemării cereşti a lui Dumnezeu, în Hristos Isus" (Fii. 3,12-14).
în Epistola către Evrei, este clar pusă în evidenţă trecerea de la desăvârşirea prezentă la desăvârşirea adevărată (mai desăvârşită) care va veni. Făcând aluzie la „duhurile celor neprihăniţi, *făcuţi desăvârşiţi" [ajunşi la desăvârşire]* în această viaţă,

este precizat că „toţi aceştia, măcar că au fost lăudaţi pentru credinţa lor, totuşi n-au primit ce le fusese făgăduit; pentru că Dumnezeu avea în vedere ceva mai bun pentru noi, ca să n-ajungă ei la *desăvârşire* fără noi (Evr. 12,23; 11,39.40).
„Cei desăvârşiţi" din toate timpurile vor ajunge împreună la etapa supremă, desăvârşirea

slăvită a lui Hristos cel înviat, lată de ce Pavel îi invită pe creştini să aştepte ziua venirii Domnului Isus Hristos, ziua în care „El va schimba trupul stării noastre smerite, şi ne va face asemenea trupului slavei Sale, prin lucrarea puterii pe care o are de a-Şi supune toate lucrurile" (Fii. 3,21).

Concluzie

După cum se vede, noţiunea paulină despre desăvârşire este extrem de bogată în sensuri. Nu ca şi cum ar fi mai multe feluri de desăvârşire, dar noţiunea are multe nuanţe. Contrar sensului absolut dat cuvântului „desăvârşire" de către filozofii greci şi aceluia care este păstrat încă în mintea multor creştini, Pavel dă noţiunii de desăvârşire un sens foarte relativ. Niciodată el nu prezintă desăvârşirea ca pe o stare a naturii umane sau ca pe un dat static al fiinţei omeneşti, care poate fi realizat o dată pentru totdeauna, în bloc. Dimpotrivă, la Pavel, desăvârşirea apare întotdeauna ca fiind rodul unei dinamici a dragostei care, sub acţiunea Duhului lui Dumnezeu, îl face pe credincios să meargă „din progres în progres", cu ochii aţintiţi asupra modelului desăvârşit care este în Hristos.

Pentru acest motiv, Pavel socoteşte că oricine L-a primit pe Isus ca Mântuitor este „desăvârşit", oricare ar fi nivelul experienţei lui spirituale. Dumnezeu nu caută la faţa omului; El ştie de ce este în stare fiecare. El împarte talanţii „fiecăruia după puterea sa" (Mat. 25,15).
Mai mult, Domnul dă darurile Duhului „fiecăruia în parte, cum voieşte" (1 Cor. 12,11). „Dar fiecăruia din noi, harul i-a fost

dat după măsura darului lui Hristos" (Efes. 4,7). Desăvârşirea nu depinde de numărul de talente primite, ci de modul în care le valorificăm. în aceasta rezidă desăvârşirea pentru fiecare, oricare ar fi nivelul atins în dezvoltarea caracterului sau â personalităţii lui.
Intr-adevăr, în concepţia lui Pavel despre desăvârşire, există o noţiune de perfectibilitate fără limită. Am mai spus lucrul acesta, deoarece Dumnezeu a pus în inima omului „gândul veşniciei", fără ca el să-i poată măsura conţinutul; de asemenea, Dumnezeu a creat în om o dorinţă înnăscută după desăvârşire, pe care nici veşnicia nu o va

putea epuiza.

Capitolul VI

învăţătura apostolului Ioan despre desăvârşire

La treizeci de ani după moartea lui Pavel, în prima sa epistolă, scrisă după evanghelie, apostolul Ioan s-a exprimat în acelaşi fel cu privire la subiectul desăvârşirii. El abordează problema în strânsă legătură cu noţiunea de păcat, cu ascultarea de poruncile lui Dumnezeu şi cu dragostea prin care se exprimă desăvârşirea. Ceea ce scrie Ioan nu se deosebeşte de ceea ce a învăţat Pavel, dar el o spune altfel şi dintr-un punct de vedere care-i este propriu.

în adevăr, Ioan confirmă tot ceea ce a fost spus în studiul acesta, şi anume că desăvârşirea nu înseamnă o viaţă fără greşeli, fără rătăcire sau fără păcat. Toţi aceşti oameni, pe care textele sacre îi numesc „desăvârşiţi", nu au pretins niciodată că au ajuns la o viaţă fără păcat. în nici un loc nu este scris că au atins nivelul unei desăvârşiri care lasă să se înţeleagă biruinţa definitivă asupra firii lor păcătoase. O astfel de pretenţie nu este posibilă decât pe baza unei concepţii greşite cu privire la firea omenească şi la

natura păcatului.

1. O deosebire importantă

Pentru a înţelege învăţătura lui Ioan, trebuie să facem o distincţie între *Păcat* cu majusculă şi *păcate.* Păcatul indică „puterea păcatului" care face din om un „rob al păcatului" (Rom. 6,17). Vorbind despre această putere, Pavel zice: „locuieşte în mine", „lucrează în mădularele mele", „luptă contra Legii primite de mintea mea" şi „mă ţine rob legii păcatului care este în

mădularele mele" (Rom. 7,17.21.23). Această putere este cea care îl împinge pe om să păcătuiască şi să comită păcate în fapte. Pe drept, aceste forţe pe care le numim păcate sunt rezultatul puterii care stăpâneşte asupra naturii omului. Or, dacă prin harul lui Dumnezeu şi prin Duhul de viaţă care este în Isus Hristos putem rezista ispitelor care ne duc la păcat, înseamnă că puterea păcatului, înnăscută în firea omului, va rămâne în om atâta timp cât el va trăi în acest „trup de moarte".

Pentru că n-au făcut deosebire între *Păcat* şi *păcate,* adică între puterea păcatului şi

păcatele în fapte, mulţi credincioşi sinceri s-au înşelat în ce priveşte adevăratul sens al desăvârşirii şi deseori s-au încurcat într-un „perfecţionism" contrar învăţăturilor biblice. Cu siguranţă că desăvârşirea creştină nu poate fi înţeleasă fără să se ţină cont de legătura ei cu noţiunea de păcat. Aproape în toate cazurile amintite, desăvârşirea este pusă în legătură directă cu Legea lui Dumnezeu. Ar fi deci de neconceput ca desăvârşirea să nu presupună din partea celor „desăvârşiţi" o viaţă de biruinţă asupra tuturor defectelor, a lipsurilor lor în relaţiile cu Dumnezeu şi cu aproapele, pe scurt, asupra păcatelor lor. Cu siguranţă că apostolul Ioan este foarte clar asupra acestui punct, dar declaraţiile lui sunt deseori interpretate greşit.

2. înseamnă desăvârşirea o viaţă fără păcat?

Numeroşi creştini se sprijină pe anumite declaraţii ale apostolului Ioan pentru a afirma că desăvârşirea cere o viaţă fără păcat.

Mai întâi, Ioan defineşte clar ce înţelege el prin păcat:

„Oricine face păcat, face şi fărădelege; şi păcatul este fărădelege. Şi ştiţi că El s-a arătat ca să ia păcatele; şi în El nu este păcat". Deci,

conchide apostolul: „Oricine rămâne în El, *nu păcătuieşte;* oricine păcătuieşte, nu L-a văzut, nici nu L-a cunoscut" (1 Ioan 3,4-6).

Ioan explică după aceea pentru ce este aşa. „Oricine este născut din Dumnezeu *nu păcătuieşte,* pentru că sămânţa Lui rămâne în el; şi *nu poate păcătui,* fiindcă este născut din Dumnezeu". „Ştim că oricine este născut din Dumnezeu, *nu păcătuieşte,* ci Cel născut din Dumnezeu îl păzeşte, şi cel rău nu se atinge de e!" (1 Ioan 3,9; 5,18).
Pornind de la aceste declaraţii absolute, se poate înţelege de ce unii pretind că Biblia cere o desăvârşire care exclude orice păcat. Totuşi, ei uită că în aceeaşi epistolă există şi alte declaraţii care par să susţină exact contrariul. De exemplu: „Dacă zicem că n-avem păcat, ne înşelăm singuri, şi adevărul nu este în noi. Dacă ne mărturisim păcatele, El este credincios şi drept, ca să ne ierte păcatele şi să ne curăţească de orice nelegiuire. Dacă zicem că n-am păcătuit, îl facem mincinos, şi Cuvântul Lui nu este în noi. Copilaşilor, vă scriu aceste lucruri, ca să nu păcătuiţi. Dar, dacă cineva a păcătuit, avem la

Tatăl un Mijlocitor, pe Isus Hristos, Cel neprihănit" (1 Ioan 1,8-10; 2,1).
Desigur că aceste declaraţii pot părea contradictorii, dar nu sunt. Apostolul Ioan face o distincţie între natura păcătoasă a omului şi atitudinea copilului lui Dumnezeu faţă de păcat. Ceea ce apostolul ţine să sublinieze mai întâi este că nu există nimeni care să nu aibă păcat, nici chiar el, pentru că el se include în declaraţia sa. Dacă pretindem contrariul înseamnă că „adevărul nu este în noi". Mai mult, înseamnă să ne amăgim şi să-L facem pe Dumnezeu mincinos. în adevăr, nu este scris că „toţi, fie iudei, fie greci sunt sub păcat", şi că „nu este nici un om neprihănit, nici unul măcar"? (Rom. 3,9.10).
Dar, în pasajele în care tratează atitudinea creştinului faţă de păcat, apostolul Ioan declară că acesta „nu păcătuieşte", „nu face păcat" şi că „nu poate păcătui". în realitate, dacă se ţine seama de forma verbelor în limba greacă, ar trebui să spună mai degrabă că „cel născut din Dumnezeu" „nu mai continuă

să păcătuiască", „nu mai practică păcatul", „nu vrea să mai păcă-tuiască", pentru că nu mai

trăieşte în răzvrătire faţă de Dumnezeu. Cu alte cuvinte, creştinul care a fost născut din nou nu mai are dorinţa de a păcătui, pentru că „sămânţa lui Dumnezeu locuieşte în el". Aceeaşi putere care a făcut din el o făptură nouă rămâne la lucru pentru a-i permite să trăiască în armonie cu voia lui Dumnezeu, exprimată în poruncile Sale sfinte.
Se cade să remarcăm totuşi că aceste declaraţii absolute cuprind atitudinea creştinului faţă de păcat. Trecând prin experienţa naşterii din nou, gândurile, dorinţele şi caracterul lui au fost schimbate. Acum, când este născut din Dumnezeu, credinciosul urăşte păcatul pe care mai înainte îl iubea. Acum, el iubeşte virtuţile pe care le detesta odinioară. Acum, nu mai poate fi rob al păcatului, pentru că Hristos i-a dat puterea de a-l birui.
Dar, dacă în ciuda acestei noi atitudini faţă de păcat, celui care este născut din Dumnezeu i s-ar întâmpla să comită o faptă contrară voinţei lui Dumnezeu, într-un moment de slăbiciune, din greşeală sau din neştiinţă, el n-ar fi descalificat prin aceasta, întristat, el şi-ar mărturisi păcatul şi s-ar prinde de Hristos, care este „credincios şi drept ca să ne ierte şi

să ne curăţească de orice nelegiuire" (1 Ioan 1,9). Căci, aşa cum ne dă Ioan asigurarea, „dacă cineva a păcătuit, avem la Tatăl un Mijlocitor, pe Isus Hristos, Cel neprihănit" (1 Ioan 2,1).

3. Păcatul care nu duce la moarte

Pentru că lucrurile stau aşa, Ioan face încă o deosebire între ceea ce el numeşte „păcatul care duce la moarte" şi „un păcat care nu duce la moarte" (1 Ioan 5,16). Nu este vorba, în ochii lui, de două feluri de păcate. De altfel, el ţine să spună acest lucru: „Orice nelegiuire (adică orice călcare a Legii) este păcat" (1 ioan 5,1 7). Dar, după părerea lui, există două atitudini posibile

ale păcătosului faţă de Dumnezeu: o atitudine de răzvrătire, care duce la moarte, şi o atitudine de pocăinţă, care duce la viaţă. Atitudinea răzvrătitului faţă de Dumnezeu este atitudinea aceluia care trăieşte într-o stare de continuă călcare a Legii lui Dumnezeu. Atitudinea celui care se pocăieşte este atitudinea aceluia care s-a împăcat cu Dumnezeu şi în care Dumnezeu locuieşte.

Chiar dacă i se întâmplă să calce vreuna dintre poruncile lui Dumnezeu, „acest păcat nu duce la moarte", pentru că este mărturisit şi iertat, lată de ce Dumnezeu dă viaţă celui care se pocăieşte şi la fel o va da celor care fac un păcat „care nu duce la moarte" (1 Ioan 5,16). Distincţia pe care o face Ioan între atitudinea creştinului care nu vrea să mai păcătuiască şi realitatea unei vieţi fără păcat, Pavel o stabileşte între desăvârşirea relativă a „celor desăvârşiţi" şi desăvârşirea absolută care va veni. La fel ca desăvârşirea, biruinţa absolută asupra păcatului este în viitor. Este clar că desăvârşirea la care îi cheamă Dumnezeu pe toţi creştinii din această lume presupune în final biruinţa asupra păcatelor făcute cu voia. Dar, atâta vreme cât vom fi în „acest trup de moarte", vom rămâne nişte potenţiali păcătoşi. A pretinde mai mult înseamnă necunoaşterea adevărului, înseamnă să ne înşelăm pe noi înşine şi să-L facem pe Dumnezeu mincinos.

4. Desăvârşirea în dragoste

Făptui că este păcătos nu trebuie să-l împiedice pe creştin să tindă spre desăvârşire. Dar, pentru Ioan, aceasta nu se poate realiza decât în dragoste faţă de Dumnezeu şi de aproapele şi în ascultare de poruncile Sale

sfinte.
De două ori declară Ioan în epistola sa că „Dumnezeu este dragoste" (1 Ioan 4,8.16). Or „Dragostea lui Dumnezeu faţă de noi s-a arătat prin faptul că Dumnezeu a trimis în lume pe singurul Său Fiu, ca noi să trăim prin El. Şi dragostea stă nu în

faptul că noi am iubit pe Dumnezeu, ci în faptul că El ne-a iubit pe noi şi a trimis pe Fiul Său ca jertfă de ispăşire pentru păcatele noastre" (1 Ioan 4,9.10).
Dragostea noastră faţă de Dumnezeu îşi are izvorul în dragostea Lui. „Noi îl iubim, pentru că El ne-a iubit întâi" (Ioan 4,19). Pentru că „Dumnezeu ne-a iubit, trebuie să ne iubim şi noi unii pe alţii" (1 Ioan 4,11). „Cum este El, aşa suntem şi noi în lumea aceasta; astfel se face că dragostea este *desăvârşită* în noi, pentru ca să avem deplină încredere în ziua judecăţii... Şi aceasta este porunca pe care o avem de la El: cine iubeşte pe Dumnezeu iubeşte şi pe fratele său" (1 Ioan 4,17.21).
Pentru Ioan, dragostea frăţească este în adevăr semnul desăvârşirii creştine. Ea este dovada prin excelenţă că omul respectiv „este

născut din Dumnezeu" şi îl „cunoaşte pe Dumnezeu" (1 Ioan 4,7). „Dacă zice cineva: 'Eu iubesc pe Dumnezeu', şi urăşte pe fratele său, este un mincinos; căci cine nu iubeşte pe fratele său, pe care-l vede, cum poate să iubească pe Dumnezeu, pe care nu-L vede?" (1 Ioan 4,20), „dar dacă ne iubim unii pe alţii, Dumnezeu locuieşte în noi, şi dragostea Lui a ajuns *desăvârşită* în noi"(1 Ioan 4,12).
însă dragostea nu este *desăvârşită* decât în măsura în care se manifestă în fapte, atât faţă de Dumnezeu, cât şi faţă de aproapele, şi în. ascultarea de poruncile Sale. în adevăr, explică Ioan: „Cunoaştem că iubim pe copiii lui Dumnezeu prin aceea că iubim pe Dumnezeu şi păzim poruncile Lui. Căci dragostea de Dumnezeu stă în păzirea poruncilor Lui. Şi poruncile Lui nu sunt grele; pentru că oricine este născut din Dumnezeu biruie lumea; şi ceea ce câştigă biruinţa asupra lumii este credinţa noastră" (1 Ioan 5,2-4).
Acest adevăr este atât de esenţial pentru Ioan, încât el socoteşte necesar să-l repete de mai multe ori. „Şi prin aceasta ştim că îl cunoaştem, dacă păzim poruncile Lui. Cine zice: 'îl
ÎNVĂŢĂTURA APOSTOLULUI IOAN DESPRE

cunosc', şi nu păzeşte poruncile Lui, este un mincinos şi adevărul nu este în el. Dar cine păzeşte Cuvântul Lui, în el dragostea lui Dumnezeu a ajuns *desăvârşită;* prin aceasta ştim că suntem în El" (1 Ioan 2,3-5).

Concluzie

S-a spus despre apostolul Ioan că este ucenicul iubirii. Nu numai pentru că era „ucenicul pe care-l iubea Isus" (Ioan 19,26; 20,2; 21,7), ci şi pentru că a făcut din dragostea lui Dumnezeu, manifestată în Isus Hristos, ţinta esenţială a scrierilor lui. Şi, aşa cum desăvârşirea lui Dumnezeu se dă pe faţă în mila faţă de om, tot astfel desăvârşirea omului trebuie să se descopere în dragostea pentru Dumnezeu şi pentru aproapele. „Cine zice că rămâne în El,trebuie să trăiască şi el cum a trăit Isus" (1 Ioan 2,6).

Pentru Ioan, ca şi pentru Isus şi pentru Pavel, dragostea este prin excelenţă semnul vizibil al desăvârşirii. Aceasta se defineşte mai ales prin modul de a iubi şi de a păzi poruncile. Căci, fără dragoste, „nu sunt nimic", oricâte alte virtuţi creştine aş avea. Iar Pavel adaugă: „Şi chiar dacă aş avea darul proorociei, şi aş cunoaşte toate tainele şi toată ştiinţa; chiar

dacă aş avea toată credinţa, aşa încât să mut şi munţii, şi n-aş avea dragoste, nu sunt nimic. Şi chiar dacă mi-aş împărţi toată averea pentru hrana săracilor, chiar dacă mi-aş da trupul să fie ars, şi n-aş avea dragoste, nu-mi foloseşte la nimic" (1 Cor. 13,2.3). Dragostea este, în adevăr, legătura desăvârşirii (Col. 3,14). Şi cel care vrea să fie desăvârşit trebuie să devină „milostiv cum şi Tatăl este milostiv" (Luca 6,26) în toate legăturile sale cu oamenii. Acesta este finalul către care ne invită toate exemplele biblice pe care tocmai le-am analizat. Rămâne să luăm în consideraţie instrumentele divine pe care Dumnezeu le-a pus la dispoziţia noastră pentru a ajunge la desăvârşirea credinţei.

Capitolul VII

Instrumente divine în slujba desăvârşirii

Desăvârşirea fiind acum definită - după ce am cercetat-o sub diversele ei aspecte - rămân de rezolvat două întrebări importante: Prin ce mijloace practice face Dumnezeu posibil ceea ce este imposibil pentru om? Care sunt instrumentele divine puse la dispoziţia noastră pentru a ajunge la desăvârşire şi pentru a câştiga „premiul chemării cereşti a lui

Dumnezeu, în Hristos Isus" (Fii. 3,14)?
Ar fi de neconceput ca Dumnezeu să ne fi arătat atât de clar ţinta vieţii creştine, fără să ne fi dat, în acelaşi timp, şi mijloacele practice pentru a o atinge. Vom descoperi cel puţin trei mijloace, toate destinate să ne conducă la Isus Hristos, fără care desăvârşirea nu este posibilă. Acestea sunt: Scripturile, Legea lui Dumnezeu şi Duhul Sfânt.
Pentru că acestea acţionează simultan şi în armonie perfectă, nu le putem studia altfel decât pe rând.
1. Mărturia Scripturilor
Ar fi multe de spus despre Biblie, acceptată ca fiind Cuvântul lui Dumnezeu, despre inspiraţia ei, despre veridicitatea ei, despre autoritatea ei. Nu vom lua în consideraţie aici decât rolul ei în raport cu „desăvârşirea sfinţilor". Fără Biblie, nimeni n-ar şti nimic despre Dumnezeu şi despre Isus Hristos. „Şi viaţa veşnică este aceasta: să Te cunoască pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat, şi pe Isus Hristos, pe care L-ai trimis Tu" (Ioan 17,3).

în adevăr, întreaga Scriptură are ca subiect central persoana şi lucrarea Domnului Isus

Hristos. El însuşi le-a spus iudeilor care !-au cerut o dovadă a Mesianităţii Sale: „Cercetaţi Scripturile, pentru că socotiţi că în ele aveţi viaţa veşnică, dar tocmai ele mărturisesc despre Mine" (Ioan 5,39).
Pe drumul către Emaus, în dimineaţa învierii, Isus a făcut acelaşi lucru cu doi dintre ucenicii Lui: „Apoi le-a zis: 'Iată ce vă spuneam când încă eram cu voi, că trebuie să se împlinească tot ce este scris despre Mine în Legea lui Moise, în Prooroci şi în Psalmi'. Atunci le-a deschis mintea, ca să înţeleagă Scripturile" (Luca 24,44.45).
Dar Scripturile sunt mai mult decât o sursă de informaţii. Pentru cei care le primesc ca pe Cuvântul lui Dumnezeu, ele constituie o putere de sfinţire. Acest lucru l-a explicat Isus celor care au crezut în Cuvântul Său, atunci când li S-a descoperit ca Mesia: „Şi a zis iudeilor, care crezuseră în El: 'Dacă rămâneţi în cuvântul Meu, sunteţi în adevăr ucenicii Mei; veţi cunoaşte adevărul, şi adevărul vă va face slobozi'" (Ioan 8,31.32). Prin aceasta, Isus nu arăta numai condiţia pe care o aveau de împlinit pentru a fi ucenicii Lui - a crede şi a rămâne în Cuvântul Său -, ci şi rolul Cuvântului Său în viaţa lor - acela de a face

cunoscut adevărul şi puterea lui eliberatoare. în multe dintre parabolele Sale, Isus a comparat puterea Cuvântului lui Dumnezeu cu aceea a unei seminţe aruncate în pământ. Fie că semănătorul „doarme noaptea, fie că stă treaz ziua, sămânţa încolţeşte şi creşte fără să ştie el cum. Pământul rodeşte singur: întâi un fir verde, apoi spic, după aceea grâu deplin în spic" (Marcu 4,27-28). Aşa se întâmplă şi cu omul „care aude Cuvântul şi-l înţelege; el aduce roadă...." (Matei 13,23).
în urma experienţei pe care a făcut-o în viaţa sa, Pavel are plăcerea să le scrie creştinilor din Roma: „Nu-mi este ruşine de Evanghelia lui Hristos; fiindcă ea este puterea lui Dumnezeu

pentru mântuirea fiecăruia care crede... deoarece în ea este descoperită neprihănirea lui Dumnezeu" (Rom. 1,16.17). Vorbind despre această putere tainică a Scripturilor, apostolul scrie în Epistola sa către Evrei: „Căci Cuvântul lui Dumnezeu este viu şi lucrător, mai tăietor decât orice sabie cu două tăişuri: pătrunde până acolo că desparte sufletul şi

duhul, încheieturile şi măduva, judecă simţirile şi gândurile inimii" (Evr. 4,12). Altfel spus, mai puternic decât arma cea mai eficientă, Cuvântul lui Dumnezeu pătrunde în adâncul fiinţei omeneşti, dezvăluind sentimentele ascunse şi gândurile cele mai profunde din inima omului.
Scripturile constituie deci instrumentul divin de care Se serveşte Dumnezeu, în primul rând, pentru a le vorbi oamenilor şi pentru a-i conduce la Isus, singurul care poate transforma interiorul lor după chipul Său. Pentru acest motiv clar, trebuie ca Evanghelia să fie predicată „în toată lumea, ca să slujească de mărturie tuturor neamurilor" (Mat. 24,14). Căci, aşa cum îi scrie Pavel ucenicului său, Timotei: „Toată Scriptura este insuflată de Dumnezeu şi de folos ca să înveţe, să mustre, să îndrepte, să dea înţelepciune în neprihănire, pentru ca omul lui Dumnezeu să fie desăvârşit şi cu totul destoinic pentru orice lucrare bună" (2 Tim. 3,16.17).
Nu se poate defini mai bine rolul Scripturilor în procesul lent de creştere şi de maturizare spirituală, prin care creştinul progresează din desăvârşire în desăvârşire.
2. Rolul pedagogic al Legii

Al doilea instrument divin, pus la dispoziţia noastră pentru a ne lumina calea care duce la desăvârşirea creştină, este fără îndoială Legea lui Dumnezeu. Aceasta constituie într-adevăr nucleul central al Scripturilor, în jurul căruia gravitează toată revelaţia lui Dumnezeu. „Scrisă cu degetul lui Dumnezeu" pe table de piatră, Legea Celor Cele Zece Porunci este într-adevăr

expresia caracterului lui Dumnezeu şi a voinţei Sale faţă de om (Exod 31,18; 32,16).

în zilele noastre, există o înţelegere greşită a rolului Legii în raport cu mântuirea. Timp de secole, atât iudeii, cât şi creştinii au crezut în mântuirea prin faptele Legii, în timp ce astăzi mulţi cred în eroarea opusă, la fel de primejdioasă, şi anume că credinţa în Isus îl scuteşte pe creştin de păzirea Legii lui Dumnezeu. Acestea sunt cele două greşeli grave, în totală contradicţie cu învăţătura lui Isus şi a apostolilor. Ei nu s-au întrebat niciodată dacă Legea trebuie păzită sau nu, ci voiau să ştie în ce condiţii şi în ce fel poate fi păzită.

Oricum, Legea n-a fost dată de Dumnezeu ca

mijloc de mântuire. „Atunci oare Legea este împotriva făgăduinţelor lui Dumnezeu? Nicidecum! Dacă s-ar fi dat o Lege care să poată da viaţă, într-adevăr, neprihănirea ar veni din Lege" (Gal. 3,21). Mai mult, dacă neprihănirea s-ar fi putut căpăta prin Lege, „degeaba a murit Hristos" (Gal. 2,21). Nu că Legea ar fi nedesăvârşită. Din contră, Pavel afirmă că ea este „sfântă, şi porunca este sfântă, dreaptă şi bună" (Rom. 7,12). Dar Legea nu este în sine un principiu de viaţă, în stare să dea viaţa sau să o întreţină. Mai mult, ea nu poate nicidecum să-l elibereze pe om din robia păcatului, pentru că „firea face Legea fără putere" (Rom. 8,3). Iată de ce nu se poate căpăta mântuirea prin ascultarea de Legea lui Dumnezeu.

Nimeni n-a combătut mântuirea prin faptele Legii mai mult decât Pavel. Dar aceasta nu înseamnă că marele apostol ar nega importanţa păzirii Legii, aşa cum pretind astăzi unii. Din contră, Pavel scrie: „Păzirea poruncilor lui Dumnezeu este totul" (1 Cor. 7,19). „Căci prin har aţi fost mântuiţi, prin credinţă. Şi aceasta nu vine de la voi; ci este darul lui Dumnezeu. Nu prin fapte, ca să nu se laude nimeni. Căci noi suntem lucrarea Lui, şi

am fost zidiţi în Hristos Isus pentru faptele bune, pe care le-a

pregătit Dumnezeu mai dinainte, ca să umblăm în ele" (Efes. 2,8-10).
Nimeni n-a ştiut să explice mai bine decât Pavel rolul de pedagog al Legii în procesul mântuirii prin har, prin mijlocirea Legii. El a definit acest rol în următorii termeni: „Astfel Legea ne-a fost un îndrumător spre Hristos" (Gal. 3,24). Pavel nu spune lucrul acesta doar pentru Legea morală, ci şi pentru legile ceremoniale. Căci, într-adevăr, serviciul levitic din sanctuar avea ca scop să-i pregătească pe credincioşii vechiului legământ pentru venirea lui Mesia. Slujbele de la sanctuar erau o prefigurare a lucrării de mântuire pe care urma să o îndeplinească Isus Hristos, Mielul lui Dumnezeu, hotărât mai dinainte să ridice păcatul lumii.
Scriindu-le creştinilor ieşiţi din iudaism, autorul Epistolei către Evrei s-a preocupat în mod deosebit să arate că, în vechiul legământ, Legea avea ca scop să conducă la Hristos şi, prin El, la desăvârşire. „în adevăr, scrie el,

dacă desăvârşirea ar fi fost cu putinţă prin preoţia leviţilor", Dumnezeu n-ar fi avut nevoie să rânduiască un alt Mare preot în persoana Fiului, „care este desăvârşit pentru veşnicie" (Evr. 7,11.28). Dar, pentru că jertfele şi darurile care se aduceau continuu în vechiul legământ nu puteau duce la desăvârşirea cerută de cugetul lui sau „să ducă la desăvârşire pe cei ce se apropie" (Evr. 9,9; 10,1), Dumnezeu, printr-o singură jertfă - aceea a lui Hristos -, „a făcut desăvârşiţi pentru totdeauna pe cei ce sunt sfinţiţi" (Evr. 10,14).

Şi, pentru că Legea în vechiul legământ n-a făcut nimic desăvârşit, Dumnezeu a adus „un legământ mai bun" (Evr. 7,19.22), al cărui Mijlocitor este Hristos. Datorită mijlocirii Sale, Legea nu mai este scrisă pe table de piatră, ci va putea fi scrisă chiar în inima credinciosului, după făgăduinţa făcută profeţilor ieremia şi Ezechiel: „Iată legământul pe care-l voi face cu ei, zice Domnul: 'voi pune legile Mele în inima lor, şi le voi scrie în mintea lor'" (Evr. 10,16; 8,10).

Dumnezeu n-ar fi putut profetiza mai lămurit

schimbarea care avea să intervină în rolul Legii, ca urmare a lucrării lui Isus. De aici înainte, Legea îşi va împlini mult mai eficient rolul de „pedagog" pentru a-i conduce pe oameni la Hristos. Căci „prin Lege vine cunoştinţa deplină a păcatului" (Rom. 3,20; *7,7).* în adevăr, „cine îşi va adânci privirile în legea desăvârşită, care este legea slobozeniei" (Iac. 1,25), se va vedea aşa cum este.

Fără Lege, n-ar fi fost cunoştinţa păcatului şi, ca urmare, nici nevoia de Mântuitor şi, cu atât mai puţin, nevoia de har. Dar, o dată cu sentimentul de vinovăţie, Legea face să se nască şi dorinţa de eliberare. Şi, în felul acesta, Legea serveşte drept „pedagog" sau „îndrumător care conduce la Hristos", pentru ca prin credinţa în El să putem fi „socotiţi neprihăniţi fără plată, prin harul Său" (Rom. 3,24; Efes. 2,8).

Dar Legea are de îndeplinit şi alt rol - acela de a ne face să cunoaştem voia lui Dumnezeu. Fiind expresia caracterului lui Dumnezeu, Legea este prin aceasta şi expresia dreptăţii Sale, a dragostei Sale şi a desăvârşirii Sale. Pentru că este „sfântă, dreaptă şi bună", ea conţine principiile morale şi spirituale de care

omul are nevoie pentru a putea discerne „care este voia lui Dumnezeu, cea bună, plăcută şi desăvârşită" (Rom. 12,2).
Desigur că, prin noi înşine, nu suntem în stare să păzim poruncile lui Dumnezeu. Domnul Isus a zis: „La oameni lucrul acesta este cu neputinţă". Şi Pavel a arătat motivul: „Legea este duhovnicească, dar eu sunt pământesc, vândut rob păcatului... am voinţa să fac binele, dar n-am puterea să-l fac" (Rom. 7,14.18).
Dar iată că, prin credinţa în Isus Hristos, Dumnezeu ne-a dat harul Său, nu pentru a ne elibera de ascultarea de poruncile Sale, ci pentru a ne izbăvi de păcat şi a ne face în stare să împlinim voia Sa. „Căci Dumnezeu este Acela care lucrează în voi şi vă dă, după plăcerea Lui, şi voinţa şi înfăptuirea" (Fii. 2,13).
INSTRUMENTE DIVINE ÎN SLUJBA DESĂVÂRŞIRII---------- 67
Astfel, Legea îl conduce pe păcătos la Hristos, ca un pedagog care-l îndreaptă pe elev spre maestrul său, iar Hristos îl aduce, pocăit, iertat şi renăscut, la ascultarea de poruncile lui Dumnezeu. Departe de a fi desfiinţat Legea, noul legământ al lui Dumnezeu în Isus Hristos o întăreşte pentru totdeauna. Ea a schimbat

numai relaţia dintre om şi Lege. Datorită lui Isus Hristos, Legea nu mai este doar o lege exterioară omului, „săpată pe table de piatră", ci ea este „scrisă pe nişte table care sunt inimi de carne..., „scrisă... nu cu cerneală, ci cu Duhul Dumnezeului celui viu" (2 Cor. 3,3).

3. Lucrarea Duhului Sfânt

în realitate, fără Duhul lui Dumnezeu, care este şi Duhul lui Hristos, nici Scriptura şi nici Legea lui Dumnezeu n-ar putea juca un rol decisiv în înaintarea creştinului spre desăvârşire. Nici una, nici alta nu este o unealtă de desăvârşire decât sub influenţa Duhului. „Oamenii au vorbit de la Dumnezeu mânaţi de Duhul Sfânt" (2 Petru 1,21). Acelaşi Duh care a inspirat Scripturile este necesar pentru a înţelege adevărurile pe care ele le conţin. în acelaşi fel, Legea nu poate sensibiliza cunoştinţele „fără Duhul" şi n-ar putea fi vorba de ascultare de poruncile lui Dumnezeu fără puterea Duhului care „lucrează în noi" (Efes. 3,20).

în adevăr, natura Duhului Sfânt este o taină care nu ne-a fost descoperită. Isus S-a mulţumit să spună că Duhul este „Mângâietorul", „Duhul adevărului care vine de la Tatăl" (Ioan 15,26). Dar El defineşte clar rolul pe

care Duhul este chemat să-l îndeplinească în lucrarea de mântuire. Mai întâi în viaţa Sa, apoi în viaţa acelora care vor crede în El, de-a lungul veacurilor, în vederea sfinţirii lor. Venirea lui Isus pe pământ, acum două mii de ani, a avut ca scop principal împăcarea oamenilor cu Dumnezeu, prin mijlocirea slujirii lui Hristos şi a Duhului Sfânt pe care El îl avea.

DESĂVÂRŞIREA CREŞTINĂ

Născut prin Duhul, uns cu Duhul Sfânt la botez, Isus a fost condus de Duhul care locuia în El în toată plinătatea Sa. Apostolul Pavel merge până acolo încât să spună că „Cel ce a fost arătat în trup a fost dovedit neprihănit în Duhul" (1 Tim. 3,16). Fără Duhul, Isus n-ar fi putut îndeplini cu succes lucrarea de mântuire pentru care a fost trimis de Dumnezeu în lume.

Isus a vorbit în mai multe rânduri despre „Duhul pe care aveau să-L primească cei care vor crede în EI", iar evanghelistul a explicat că „Duhul Sfânt încă nu fusese dat, fiindcă Isus nu fusese încă proslăvit" (loan 7,39). Acesta este motivul pentru care, după ce Şi-a anunţat plecarea, Isus i-a asigurat pe ucenici, spunându-le: „Vă spun adevărul: Vă este de folos să Mă duc; căci, dacă nu

mă duc Eu, Mângâietorul nu va veni; dar dacă Mă duc, vi-L voi trimite. Şi, când va veni El, va dovedi lumea vinovată în ce priveşte păcatul, neprihănirea şi judecata..." (loan 16,7-8).
Prin aceste cuvinte, Isus a definit cu precizie rolul Duhului în viaţa ucenicilor Săi şi în viaţa tuturor oamenilor: „Când va veni Mângâietorul, Duhul adevărului, are să vă călăuzească în tot adevărul; căci El nu va vorbi de.la El, ci va vorbi tot ce va fi auzit, şi vă va descoperi lucrurile viitoare" (loan 16,13). „Când va veni Mângâietorul, pe care-L voi trimite de la Tatăl, adică Duhul adevărului, care purcede de la Tatăl, El va mărturisi despre Mine" (loan 15,26).
îndată după înviere, Isus Şi-a reînnoit făgăduinţa făcută în seara plecării Sale: „.... nu după multe zile, veţi fi botezaţi cu Duhul Sfânt" (Fapte 1,5). Apoi, repetă încă o dată: „Ci voi veţi primi o putere, când Se va pogorî Duhul Sfânt peste voi, şi-Mi veţi fi martori în Ierusalim, în toată ludea, în Samaria şi până la marginile pământului" (Fapte 1,8).
însă ceea ce Ie-a făgăduit Isus celor doisprezece apostoli şi a împlinit la Cincizecime, le este făgăduit de asemenea tuturor
INSTRUMENTE DIVINE ÎN SLUJBA DESĂVÂRŞIRII

celor care răspund chemării Duhului. Căci, de la înălţarea Sa, Hristos caută fără răgaz să-i atragă Ia El pe toţi oamenii (loan 12,32) pentru a le descoperi comorile Scripturii şi pentru a-i face în stare să umble prin Duhul „aşa cum a umblat El" (1 loan 2,6).
în adevăr, începând de la Cincizecime, Duhul lui Dumnezeu este disponibil. De atunci, Dumnezeu dă Duhul Său celui ce-L cere (Luca 11,13), iar în viaţa celui care-L primeşte, Duhul ia fiinţă şi, prin Duhul, şi Hristos. După cum Dumnezeu S-a întrupat în Isus Hristos prin Duhul, tot aşa Hristos vine să locuiască în cel care-L primeşte. Astfel, prin lucrarea Sa, Isus a deschis calea Duhului şi a dat naştere unei noi generaţii de oameni renăscuţi prin Duhul.
Apostolului Pavel, în special, i-a plăcut să sublinieze rolul Duhului în „desăvârşirea sfinţilor". „Dacă cineva nu are Duhul lui Hristos, declară el, nu este al Lui" (Rom. 8,9). „Şi nimeni nu poate zice: 'Isus este Domnul', decât prin Duhul Sfânt" (1 Cor. 12,3). Dar dacă Duhul „locuieşte în noi", „El mărturiseşte împreună cu Duhul nostru că suntem copii ai lui Dumnezeu" (Rom. 8,9.10).
Contrar a ceea ce gândesc unii, Duhul lui Dumnezeu nu este un privilegiu doar pentru câţiva

inşi. Celor din biserica din Corint, care credeau, Pavel le declară: „Noi toţi, în adevăr, am fost botezaţi de un singur Duh, ca să alcătuim un singur trup, fie iudei, fie greci, fie robi, fie slobozi; şi toţi am fost adăpaţi din-tr-un singur Duh" (1 Cor. 12,13). Iată de ce, „prin Hristos, avem intrare şi unii şi alţii la Tatăl, prin acelaşi Duh" (Efes. 2,18). Dorind să fie şi mai precis cu privire la lucrarea Duhului în om, Pavel explică: „în adevăr, legea Duhului de viaţă în Hristos Isus m-a izbăvit de Legea păcatului şi a morţii (...) pentru ca porunca Legii să fie împlinită în noi" (Rom. 8,2.4). Altfel zis, Duhul ne-a fost dat ca să fim în stare să „umblăm după Duhul", din progres în progres, în împlinirea voinţei lui Dumnezeu.

70

DESĂVÂRŞIREA CREŞTINA

Darul Duhului lui Dumnezeu constituie deci unealta divină esenţială pentru orice viaţă spirituală. Fără Duhul, nimeni nu poate pretinde că este ucenic al lui Hristos. Duhul este în acelaşi timp izvorul vieţii noastre noi în Hristos şi condiţia transformării noastre lăuntrice, după asemănarea desăvârşirii care este în Hristos. Nu este posibilă o desăvârşire adevărată decât prin lucrarea făcută de Duhul lui Dumnezeu cu putere în inima celui care L-a

primit, prin credinţă, pe.Domnul Isus Hristos.
PARTEA A DOUA

DESĂVÂRŞIREA CARACTERULUI ' CREŞTIN
E. G. WHITE-COMENTARII
Capitolul VIII
Ellen G. Whîte
si desăvârşirea creştină
i ***II***
Printre autorii care au abordat subiectul desăvârşirii creştine nu este nici unul, după părerea noastră, care să o fi făcut cu atâta fidelitate faţă de spiritul Bibliei şi cu o cunoaştere spirituală atât de profundă ca Ellen G. White (1827-1915).
Ellen White a fost o autoare prolifică. Activitatea ei literară se întinde pe o perioadă de peste 70 de ani din viaţa ei activă. în momentul morţii, scrierile ei numărau peste 120.000 de pagini, 24 de lucrări în circulaţie, traduse în numeroase limbi, alte două în curs de publicare, 4.600 de articole publicate în diferite reviste, aproximativ 200 de broşuri cu diferite subiecte şi mii de pagini de manuscris. De la moartea ei, survenită în anul 1915, au fost publicate în jur de 50 de lucrări, sub formă

de compilaţii din scrierile ei.

1. O lucrare concentrată asupra iui Isus Hristos

Toate subiectele abordate în scrierile ei sunt de inspiraţie biblică. Pentru ea, numai Biblia trebuia să servească drept criteriu al adevărului. Ea a făcut un comentariu spiritual în patru volume mari, de la Geneza la Apocalipsa. Apoi, un al cincilea completează seria de cinci volume, consacrată luptei dintre forţele binelui şi forţele răului, de-a lungul celor douăzeci de veacuri ale creştinismului. Dar persoana lui Isus Hristos constituie subiectul ei de predilecţie, l-a consacrat mai multe lucrări, dintre care cea mai importantă este *Hristos, Lumina lumii,* iar cea mai răspândită este *Calea către Hristos.* Aceasta din urmă a fost

tradusă în peste 120 de iimbi şi publicată în milioane de exemplare. Multe alte lucrări au fost consacrate învăţăturii lui Isus: *Fericirile* şi *Parabolele.* Tot ce are de a face cu creştinul, cu sănătatea lui şi cu educaţia lui i-au reţinut, de asemenea, atenţia.

Oricât de ciudat ar părea, nici una dintre

cărţile ei n-a fost consacrată direct desăvârşirii creştine sau desăvârşirii caracterului creştin. Dar, în realitate, noţiunea este prezentă pretutindeni. Acesta este idealul realizat de Isus Hristos şi cel care este continuu propus fiecărui creştin. Cuvintele „desăvârşire" şi „desăvârşit" se regăsesc de mii de ori scrise de pana sa inspirată, iar expresiile „desăvârşirea caracterului" şi „desăvârşirea creştină" apar de 422, respectiv, de 66 de ori. Ce vreau să spun este că nu putem trata aici subiectul în cele mai mici detalii. Ne vom mul-ţumi să facem o sinteză, respectând, pe cât este posibil, expresiile autoarei.
Deoarece credea în desăvârşire, Ellen White s-a străduit să o susţină în toate scrierile ei. Neîncetat, ea îi invită pe cititori să tindă spre desăvârşire cu toată fiinţa lor, sprijinindu-se pe harul lui Dumnezeu. Desăvârşirea este pentru ea nu numai un dar al lui Dumnezeu şi privilegiul oricărui om, ci şi o posibilitate minunată de dezvoltare spirituală fără limite, iar Isus este modelul staturii desăvârşite. „Natura omenească adusă la desăvârşirea caracterului lui Hristos este, în ochii ei, manifestarea extraordinară a puterii lui Dumnezeu în favoarea mântuirii omului".

2. O desăvârşire foarte relativă

Trebuie să începem acest studiu căutând să definim sensul deosebit pe care Ellen White l-a dat în genera! cuvântului „desăvârşire". în ciuda unor expresii puţin cam absolute, de care unii s-au servit pentru a trage concluzii eronate, desăvârşirea creştină ne este prezentată, din contră, ca o noţiune esenţialmen-te relativă.

în adevăr, numeroase pasaje ne invită la o desăvârşire care ar trebui să fie aceea a lui Dumnezeu. Altele par să afirme că desăvârşirea noastră ar trebui să fie asemenea desăvârşirii lui Hristos, Modelul nostru. Aşa cum Isus ne invită să fim „desă-vârşiţi, după cum şi Tatăl nostru cel ceresc este desăvârşit", şi Ellen White scrie: „Idealul caracterului creştin este asemănarea cu Hristos" (8M 69).

„Idealul caracterului creştin este asemănarea cu Hristos. După cum Fiul omului a fost desăvârşit în viaţa Sa, aşa şi urmaşii Lui trebuie să fie desăvârşiţi în viaţa lor" (HLL 248). „Dumnezeu cere de la copiii Săi

desăvârşirea" (PDH 213).
Acestea sunt expresiile curente. Totuşi, o lectură atentă nu îngăduie nici o îndoială asupra caracterului relativ al desăvârşirii, aşa cum o gândeşte Ellen White, şi la care ea ne invită. „Toate atributele neprihănite ale caracterului se află în Dumnezeu, care este desăvârşirea absolută" (PDH 220).
Şi chiar dacă ne este dat „privilegiul de a avea atributele Sale", totuşi, imitându-L pe Acela care este Exemplul nostru divin desăvârşit, niciodată nu vom fi decât o reflectare a chipul Său. *„Noi nu putem egala Modelul,* dar nici nu vom fi aprobaţi de Dumnezeu, dacă nu-L copiem şi, după *capacitatea pe care ne-a dat-o Dumnezeu,* nu ne asemănăm cu El" (2M 529). în adevăr, Dumnezeu cere de la fiecare dintre noi să facem tot ce stă în puterea noastră. „El pune orice fiinţă omenească în situaţia de a face tot ce poate mai bine", cerând „desăvârşirea noastră, a tuturor" (PDH 220).
în concepţia lui Ellen White, invitaţia lui Isus de a ajunge desăvârşiţi, „aşa cum şi Tatăl ceresc este desăvârşit", păstrează un sens relativ. în mai multe rânduri, ea face următorul comentariu în această privinţă: „Aşa cum

Dumnezeu este desăvârşit *în sfera Sa,* şi omul poate să fie desăvârşit *în sfera lui"* (MM 112, 113, 8M 69, 4M 621, PP 562). în alte locuri, ea chiar pare să

condiţioneze desăvârşirea morală, după firea specifică a fiecăruia: *„Cu capacităţile noastre limitate,* noi trebuie să fim sfinţi în sfera noastră, cum şi Dumnezeu este sfânt în sfera Lui. *In măsura posibilităţilor noastre,* trebuie să dăm pe faţă adevărul, dragostea şi excelenţa caracterului divin. Aşa cum ceara primeşte inscripţia sigiliului, la fel sufletul trebuie să primească amprenta Duhului lui Dumnezeu şi să reţină imaginea Iui Hristos" (1SM 395).

Noţiunea de desăvârşire capătă uneori sensuri extrem de nuanţate. Mai întâi, Ellen White discerne anumite grade de perfecţiune pentru tot ce a creat Dumnezeu. „Desăvârşirea există şi în cele mai mici, şi în cele mai mari lucrări ale lui Dumnezeu" (Ed. 115). Există grade de desăvârşire diferite chiar de Ia o persoană la alta: „Nu toţi ajung la acelaşi nivel de dezvoltare, nu toţi fac aceeaşi lucrare cu tot atâta eficienţă. Dumnezeu nu Se aşteaptă ca isopul să atingă dimensiunile cedrului sau ca măslinul să se înalţe tot atât de sus

ca palmierul cel maiestuos. însă fiecare ar trebui să ţintească atât de sus cât o face cu putinţă pentru el unirea dintre uman şi puterea divină" (Ed. 268).
Mai mult, pentru acelaşi individ, dezvoltarea progresivă a vieţii lui spirituale poate fi în mod constant la nivelul desăvârşirii. în adevăr, aşa cum planta este desăvârşită în toate stadiile dezvoltării ei, la fel, „în fiecare etapă a dezvoltării noastre, viaţa noastră spirituală poate fi desăvârşită" (Ed. 107; PDH 41).
Dar desăvârşirea pe care credinciosul poate să o pretindă este relativă şi în alt sens: datorită imperfecţiunilor naturii sale păcătoase. Nu numai că desăvârşirea firii pământeşti este imposibilă, dar şi desăvârşirea morală este limitată de modul în care am trăit înainte de convertire, cât şi de efectele fizice, intelectuale şi morale ale vieţii din trecut. Astfel,, Ellen White vorbeşte despre oameni ale căror păcate au fost iertate, dar care

poartă cicatricele, semnele şi urmările păcatelor tot restul vieţii (3SDABC 1158; 5M 46).
Cu toate acestea, oricât de relativă ar fi desăvârşirea noastră morală, „toţi aceia care vor să fie împreună lucrători cu Dumnezeu trebuie să

ţintească la desăvârşirea fiecărei părţi a trupului şi a oricărei dispoziţii a minţii şi sufletului lor" (PDH 221). „Căci, deşi nu e posibil să pretindem că am atins desăvârşirea în trup, putem tinde spre desăvârşirea creştină a sufletului" (2SM 36). Acest lucru este cerut din partea tuturor. Dar şi aici se impune o precizare: desăvârşirea creştină a sufletului depinde de Dumnezeu. „Ea nu depinde de ceea ce poate face omul, ci mai degrabă de ceea ce poate face Dumnezeu pentru om, prin Hristos" (Idem, pag. 37).

în fine, desăvârşirea morală la care Ellen White face aluzie continuu este clar definită prin această expresie regăsită mereu în scrierile ei: „desăvârşirea caracterului creştin".

3. Desăvârşirea caracterului creştin

„Cere Domnul desăvârşire din partea celor răscumpăraţi? El cere desăvârşire în ce priveşte formarea caracterului" (5 SD.ABC 1085). Aici este vorba de o desăvârşire clar definită, şi care nu este cu nimic mai puţin decât o exigenţă formală. „Dumnezeu nu-i va primi decât pe aceia care sunt hotărâţi a năzui către o ţintă înaltă. El aşază orice fiinţă omenească sub solemna obligaţie de a face tot ce poate mai bine. Desăvârşirea morală este cerută de la toţi. Să nu coborâm niciodată nivelul dreptăţii pentru a ne acomoda tendinţelor către rău,

moştenite sau cultivate. Trebuie să înţelegem că nedesăvârşirea caracterului este păcat" (PDH 220). De formarea caracterului depind direct atât viaţa noastră din această lume, cât şi viaţa veşnică. „Recolta vieţii este caracterul, şi acest lucru determină destinul, atât pentru viaţa aceasta, cât

şi pentru cea viitoare" (Ed. 110). El este şi „paşaportul pentru şcoala de sus" (Ed. 13). Nimic nu este mai important ca formarea caracterului şi nimic „mai de preţ înaintea lui Dumnezeu". „Cele mai reprezentative creaţii ale îndemânării omeneşti nu au o frumuseţe care să suporte comparaţia cu acea frumuseţe de caracter care este 'de mare preţ înaintea Sa'" (Ed. 197). Isus îi consacră, de asemenea, cele mai alese învăţături. Domnul „nu a zis nimic în scopul de a satisface curiozitatea sau de a stimula ambiţia egoistă. Nu s-a ocupat de teorii abstracte, *ci de ceea ce era esenţial pentru dezvoltarea caracterului;* ceea ce ar fi sporit capacitatea omului de a-L cunoaşte pe Dumnezeu şi i-ar fi mărit puterea de a face bine" (Ed. 82).

Se înţelege prin acestea că „Formarea caracterului este cea mai importantă lucrare

care a fost vreodată încredinţată făpturilor omeneşti; nu a fost niciodată mai importantă studierea lui cu sârguinţă, ca acum" (Ed. 226). Desigur, „adevărata educaţie nu ignoră valoarea cunoaşterii ştiinţifice sau a valorilor literare; ea pune însă puterea mai presus de informaţie; deasupra puterii, bunătatea; deasupra culturii intelectuale, caracterul. Lumea nu are o nevoie atât de mare de oameni cu un intelect puternic, cât de oameni cu un caracter nobil" (Ed. 229).

„însă un asemenea caracter nu este rezultatul accidentului; nu se datorează unor favoruri sau înzestrări deosebite ale providenţei divine. Un caracter nobil este rezultatul autodisciplinării, subordonării firii inferioare firii superioare - predarea eului pentru a-L sluji din iubire pe Dumnezeu şi pe om" (Ed. 58). Este o lucrare a răbdării şi a perseverenţei.

„Desăvârşirea caracterului este lucrarea unei vieţi întregi, imposibil de atins pentru aceia care nu vor să lupte pentru aceasta, înaintând încet şi cu trudă pe calea aprobată de Dumnezeu. Nimeni să nu se înşele; trebuie să creştem zi după zi în Hristos" (5M 533).

De altfel, „Domnul Hristos nu ne-a asigurat de faptul că atingerea desăvârşirii caracterului este un lucru uşor. Un caracter nobil, cizelat, necolţuros, nu se moşteneşte. Nici nu-l putem avea printr-o întâmplare. Un caracter nobil se câştigă prin eforturi personale şi prin meritele harului Domnului Hristos. Dumnezeu dă talentele, puterile mintale; noi... ne formăm caracterul. El se formează printr-o luptă necruţătoare şi aspră cu eul. O luptă continuă trebuie dusă împotriva înclinaţiilor fireşti moştenite. Noi trebuie să ne cercetăm îndeaproape şi să nu îngăduim să rămână nici chiar o singură trăsătură nesfinţită de caracter, fără să fie îndreptată" (PDH 221).

4. O lucrare a harului lui Dumnezeu

Totuşi, chiar dacă într-o mare măsură desăvârşirea caracterului este „rezultatul eforturilor noastre personale" (RH 26 aug. 1884), ea nu este mai puţin lucrarea harului lui Dumnezeu. în realitate, desăvârşirea caracterului este rodul unei colaborări strânse între Dumnezeu şi om. Prin Isus Hristos, Dumnezeu îi dă omului puterea de a realiza idealul minunat al desăvârşirii caracterului creştin. De aceea „El aşteaptă de la noi desăvârşirea pe care Domnul Hristos a

descoperit-o în natura Sa omenească" (ÎC 370). „în strădaniile sale de a atinge pentru sine idealul lui Dumnezeu, creştinul nu are nici un motiv să dispere. Desăvârşirea morală şi spirituală, prin harul şi puterea lui Hristos, sunt făgăduite tuturor" (FA 398). „Cu lumina şi cu adevărul pe care le avem, nu avem dreptul să ne mulţumim cu un nivel spiritual mediocru. în calitate de colaboratori ai lui Hristos, avem privilegiul să ne împărtăşim de suferinţele Sale. Trebuie să privim la viaţa Sa, să studiem caracterul Său şi să-L luăm ca model. Ceea ce Hristos a fost în desăvârşirea naturii Sale omeneşti trebuie să fim şi noi, pentru că trebuie să ne formăm caractere pentru veşnicie" (TM 173).

80

DESĂVÂRŞIREA CREŞTINA

„Şi totuşi, noi nu suntem încă desăvârşiţi, dar este privilegiul nostru să ne desprindem de legăturile egoismului şi ale păcatului şi să înaintăm spre desăvârşire. Posibilităţi mari, realizări înalte şi sfinte sunt la îndemâna tuturor" (FA 470). „Trebuie să se dea pe faţă o continuă năzuinţă şi un continuu progres înainte şi în sus, spre desăvârşirea caracterului" (8M 64). „împărăţia lui Dumnezeu nu vine cu arătarea în afară. Ea vine prin blândeţea

Cuvântului Său inspirat, prin lucrarea lăuntrică a Duhului Său, prin comuniunea sufletului cu Acela care este viaţa. Cea mai mare manifestarea a puterii ei se vede în natura omenească adusă la desăvârşirea de caracter a Domnului Hristos" (7M 145-146). „Membrii comunităţiii n-ar trebui să rămână mai departe neinteresaţi de formarea caracterului lor. Aşezându-se sub influenţa modelatoare a Duhului Sfânt, ei trebuie să-şi formeze caractere care sunt o reflectare a caracterului dumnezeiesc" (8M 90).
„Nimeni nu ar trebui să dea greş în a atinge, în sfera **lui,** desăvârşirea caracterului creştin. Prin jertfa lui Hristos, s-a făcut posibil pentru credincios să primească toate lucrurile care aparţin vieţii şi evlaviei. Dumnezeu ne cheamă să atingem măsura desăvârşirii şi aşază înaintea noastră exemplul caracterului lui Hristos. în natura Sa umană, desăvârşită printr-o viaţă de continuă împotrivire faţă de rău, Mântuitorul a arătat că, prin conlucrarea cu Divinitatea, fiinţele omeneşti pot chiar în această viaţă să ajungă desăvârşirea caracterului. Aceasta este asigurarea **lui** Dumnezeu dată nouă, ca noi să putem dobândi biruinţa deplină" (FA 443).

Capitolul IX

Perfectibilitatea, privilegiul omului

Pentru a înţelege întreaga gândire a lui E. G. White, cu privire la desăvârşirea caracterului creştin, este absolut necesar să scoatem în evidenţă ceea ce ea considera ca fiind propriu caracterului omenesc, adică perfectibilitatea. în sensul acesta, desăvârşirea nu apare ca ceva absolut, o realizare, o plinătate dată la început de Creator, ci mai degrabă ca o posibilitate a unei dezvoltări fără limite, pe care nici măcar veşnicia n-ar putea să o epuizeze.

Cu siguranţă, Dumnezeu l-a creat pe om desăvârşit, cu acea desăvârşire care este caracteristică pentru tot ce a creat El. Dar desăvârşirea omului se deosebeşte de aceea a altor creaturi, tocmai prin această posibilitate a unui progres nelimitat, prin această perfectibilitate, pe care nu o au nici lucrurile din natură, nici alte fiinţe însufleţite. Ea este caracteristică numai omului, ca un privilegiu al fiinţei create după chipul lui Dumnezeu.

Evident că acest privilegiu comportă în egală măsură riscul păcatului. Este adevărat că Dumnezeu ar fi putut să-l creeze pe om altfel decât după asemănarea Sa şi să nu le dea primilor noştri părinţi posibilitatea de a nu asculta. „Dumnezeu ar fi putut să-i creeze fără puterea de a călca cerinţele Lui, *dar în cazul acela nu ar fi putut avea loc o*

dezvoltare a caracterului; slujirea nu ar fi fost de bunăvoie, ci forţată. De aceea El Ie-a dat puterea de a alege: puterea de a renunţa la supunere sau de a şi-o manifesta" (Ed. 16).
Desăvârşirea omului se găseşte în această posibilitate de dezvoltare fără limite a caracterului său, pe care numai supunerea de

bunăvoie faţă de Legea lui Dumnezeu o face posibilă. „O supunere forţată va fi o piedică în calea unei dezvoltări a minţii şi a caracterului, ceea ce ar face din om un simplu automat. Nu acesta este scopul Creatorului cu noi. El doreşte ca omul, coroana puterii Sale creatoare, să atingă cele mai înalte culmi posibile ale dezvoltării" (CCH 38).
în Eden, Dumnezeu crease pentru Adam şi Eva un univers care să le asigure o dezvoltare perfectă a creşterii lor fizice, mintale şi spirituale. „Le-a fost dată o ocupaţie utilă, ca o binecuvântare, pentru a le întări corpurile, *pentru a le lărgi gândirea şi a le dezvolta caracterul"* (Ed. 15). Dacă primii noştri părinţi ar fi urmat cu credincioşie poruncile lui Dumnezeu, „ei ar fi devenit *din ce în ce mai potriviţi* să reflecte de-a lungul veacurilor fără

număr, lumina cunoaşterii slavei Sale" (Ed. 15). Căci scopul lui Dumnezeu în crearea omului după chipul Său era foarte clar: „ca omul să descopere cu atât mai mult acest chip [al Creatorului] cu cât trăia mai mult - să reflecte din ce în ce mai fidel slava Creatorului... Aceste lucruri au fost însă pierdute prin neascultare" (Ed. 10).
în adevăr, şiretenia ispititorului consta în a face să se creadă că Dumnezeu „căuta să-i împiedice să ajungă la o dezvoltare mai nobilă şi să descopere o fericire mai mare" (Idem, 17). însă, prin neascultarea de porunca divină de la creaţiune, omul a pierdut privilegiul minunat care i se oferise: posibilitatea de a se dezvolta fără încetare, privilegiul de a creşte din desăvârşire în desăvârşire, căci „prin amestecarea răului cu binele, mintea lui a devenit confuză, puterile sale mintale şi spirituale, amorţite" (Ed. 17). Dar, pentru ca scopul divin al creaţiunii să poată fi îndeplinit, Dumnezeu a pus în funcţiune Planul de Mântuire, care trebuia să-l permită „refacerea în om a chipului Creatorului său, *readucerea sa la perfecţiunea în care fusese creat,* sprijinirea dezvoltării trupului, minţii şi sufletului" (Ed. 11).

PERFECTIBILITATEA, PRIVILEGIUL OMULUI

83

1. Posibilitatea unei dezvoltări nelimitate

„Idealul lui Dumnezeu pentru copiii Săi este mai înalt decât gândirea omenească cea mai înaltă. Evlavia, asemănarea cu Dumnezeu, este scopul care trebuie atins" (Ed. 13). Totuşi, nimeni să nu se amăgească: această ţintă nu poate fi atinsă în plinătatea ei în această viaţă; idealul lui Dumnezeu nu face decât să deschidă înaintea noastră „o cărare a progresului neîntrerupt" (Ed. 13). Pentru cel care a primit puterea de a deveni un copil al lui Dumnezeu, a început o viaţă nouă. însă viaţa se manifestă prin creştere. Germinarea seminţei reprezintă începutul vieţii spirituale, iar dezvoltarea plantei este o reprezentare a dezvoltării caracterului. Nu poate exista viaţă fără creştere. Planta nu poate decât să crească sau să moară. După cum creşterea ei este tăcută şi imperceptibilă, dar continuă, tot aşa este şi creşterea caracterului. Viaţa noastră poate fi perfectă la fiecare treaptă de dezvoltare; totuşi, pentru ca planul lui Dumnezeu pentru noi să fie împlinit, va exista *o înaintare neîncetată"* (Ed. 105, 106).

înţeleasă în felul acesta, desăvârşirea arată, pe de o parte, ca o stare realizată de un creştin autentic, cât şi ca un scop de atins în viitor. Este exact situaţia ucenicilor lui Hristos, despre care Pavel spune că sunt desăvârşiţi, fără să fi atins desăvârşirea. Acest lucru explică foarte bine faptul că „cel mai desăvârşit creştin poate creşte continuu în cunoaşterea dragostei lui Dumnezeu" (1M 352). Datorită acestei perfectibilităţi a omului, „noi putem înainta în fiecare zi în desăvârşirea caracterului creştin" (GW 274). Această posibilitate de dezvoltare nelimitată a omului este nu numai un privilegiu, ci şi o nevoie reală a naturii omeneşti. Cu privire la acest punct al necesităţii caracterului creştin, E. G. White spune că nu poate concepe veşnicia mântuiţilor fără posibilitatea unei desăvârşiri fără limite.

„în veşnicie noi vom vedea ce ar fost posibil să învăţăm aici, dacă am fi primit iluminarea cerească, ce ne-ar fi deschis mult

înţelegerea. Tainele mântuirii vor ocupa inimile, mintea şi vorbirea celor mântuiţi de-a lungul veacurilor nesfârşite. Ei vor înţelege

atunci adevărurile pe care Domnul Hristos dorea foarte mult să le facă cunoscute ucenicilor Săi, dar pe care ei n-au avut suficientă credinţă ca să le înţeleagă. *Mereu şi mereu vor ieşi la lumină noi aspecte ale desăvârşirii şi slavei Domnului Isus Hristos.* In decursul veacurilor nesfârşite, gospodarul cel credincios va scoate din comoara sa lucruri noi şi lucruri vechi" (PDH 89).

„Cei ce dau curs învăţăturilor Profesorului divin cresc constant în înţelepciune, rafinament şi nobleţe a sufletului, fiind astfel pregătiţi pentru a intra în *şcoala mai înaltă, în care creşterea va continua de-a lungul veşniciei.{...)* a creşte necontenit, prin veacuri, în înţelepciune, cunoaştere şi sfinţenie, printr-o permanentă explorare a unor noi arii de gândire şi o permanentă descoperire a unor noi minuni şi slăvi; a ne dezvolta permanent capacităţile de a învăţa şi de a ne bucura de iubire şi de cunoştinţa că, dincolo de noi, bucuria, dragostea şi înţelepciunea rămân infinite - acesta este obiectivul spre care tinde speranţa creştină..." (SPEE 43.47).

„Şi anii veşniciei, în desfăşurarea lor, vor aduce descoperiri mai bogate şi mai slăvite despre Dumnezeu şi despre Hristos. Pe

măsură ce creşte cunoştinţa, cresc şi dragostea, respectul şi fericirea. Cu cât oamenii îl vor cunoaşte pe Dumnezeu mai mult, cu atât mai mare va fi admiraţia lor faţă de caracterul Său" (TV 696).
„Dacă ne-ar fi cu putinţă să atingem o înţelegere completă a lui Dumnezeu şi a Cuvântului Său, nu ar mai fi pentru noi nici o descoperire viitoare a adevărului, nici o cunoaştere ulterioară, *perspectiva nici unei dezvoltări.* Dumnezeu ar înceta să fie Fiinţa Supremă, iar *omul ar înceta să mai facă paşi înainte.* Slavă Domnului, nu este aşa. întrucât Dumnezeu este infinit şi în El se găsesc toate comorile înţelepciunii, vom putea cerceta mereu

şi mereu, veşnic, şi cu toate acestea, fără a epuiza, bogăţiile înţelepciunii Sale, bunătatea şi puterea Sa" (Ed. 172). „Cei care se află sub îndrumarea lui Hristos în această lume vor lua fiecare realizare divină cu ei în casele din ceruri. Şi în ceruri vom continua să ne îmbunătăţim caracterul" (SPT 89).
„Răsplata cea peste măsură de mare pentru

împlinirea în dreptate a datoriei, bucuria cerului, societatea îngerilor, comuniunea şi iubirea lui Dumnezeu şi a Fiului Său, *înălţarea şi dezvoltarea tuturor facultăţilor noastre de-a lungul tuturor veacurilor.* nu sunt toate acestea puternice stimulente şi încurajări care să ne determine să aducem Creatorului şi Răscumpărătorului nostru o slujire pornită dintr-o inimă plină de iubire?" (CCH 18).
'Hristos în voi, nădejdea slavei' (Coloseni 1,27). Cunoaşterea acestei taine oferă cheia pentru toate celelalte. Ea deschide sufletului comorile universului, *posibilităţile unei dezvoltări nemărginite"* (Ed. 172).
Această noţiune atât de clar explicată, mai întâi cu privire la perfectibilitatea omului, apoi a celor răscumpăraţi, exclude orice idee de desăvârşire absolută. Desăvârşirea absolută nu se află decât în Dumnezeu şi numai Hristos este expresia desăvârşită a acesteia. Asemănarea noastră cu modelul divin nu poate fi decât o imagine reînnoită fără încetare „prin contemplarea desăvârşirii caracterului lui Dumnezeu" (Ed. 12). Dacă ar exista un absolut în desăvârşirea omului, e! ar trebui căutat în această posibilitate de a progresa continuu către o desăvârşire care nu

încetează să se depăşească şi care este chiar a lui Dumnezeu.
Tot ce se va putea spune despre desăvârşirea omenească va fi întotdeauna şi obligatoriu relativ. Prin urmare, de fiecare dată va fi necesar să explicăm expresiile folosite de E. G. White în lumina acestei noţiuni fundamentale. A\cest lucru este în mod deosebit adevărat pentru tot ce a fost spus sau scris în raport cu desăvârşirea la care trebuie să ajungă sfinţii ultimei generaţii.

2. Desăvârşirea caracterului - scopul vieţii
Citind scrierile lui E. G. White, se observă foarte uşor că toată etica ei este axată pe problema desăvârşirii morale, la care trebuie să ajungă orice creştin, dacă nu vrea să facă fără efect jertfa răscumpărătoare a lui Hristos. însă desăvârşirea morală se exprimă prin caracter. Aceasta explică importanţa acordată desăvârşirii caracterului. Atrăgându-ne fără încetare atenţia spre acest punct al desăvârşirii, E. G. White dorea, fără îndoială, să ne fixeze gândul asupra a ceea ce trebuie să ne preocupe cel mai direct.
în adevăr, nu sunt posibile alte perfecţiuni

pentru om înainte de a fi atins perfecţiunea caracterului. Aceasta le condiţionează pe toate celelalte, şi în special desăvârşirea trupurilor noastre. Fără transformarea caracterului, fără renaşterea întregii fiinţe, nu există speranţa de a participa la învierea copiilor lui Dumnezeu. Nimeni nu-L va vedea pe Dumnezeu, dacă mai întâi nu a fost sfinţit. „Când va veni Isus, trupurile noastre supuse stricăciunii vor fi schimbate şi create după asemănarea trupului Său slăvit; însă caracterul nostru rău nu va fi sfinţit atunci" (OHC 278; 1 aprilie 1965). Acum, în această viaţă, trebuie să tindem către desăvârşirea caracterului creştin.

Conştienta acestei obligaţii explică insistenţa cu care Ellen G. White revine mereu asupra acestui aspect. Nevoia de a ajunge la sfinţirea întregii fiinţe şi la desăvârşire, este un adevăr care se regăseşte pe fiecare pagină a scrierilor ei. într-un comentariu asupra celei de-a doua Epistole a lui Petru, ea arată foarte clar că intenţia apostolului era să ne descopere „planul lui Dumnezeu cu privire la dezvoltarea caracterului creştin" (FA 441), „Dumnezeu a chemat pe poporul Său la slavă şi virtute şi acestea se vor manifesta în viaţa

tuturor acelora care sunt cu adevărat în legătură cu El. Devenind părtaşi ai darului ceresc, ei trebuie să meargă spre desăvârşire, fiind 'păziţi de puterea

lui Dumnezeu, prin credinţă' (1 Petru 1,-5). Este spre slava lui Dumnezeu ca să acorde meritele, virtuţile Sale copiilor Săi. El doreşte să-i vadă pe bărbaţi şi pe femei atingând standardul cel mai înalt şi, atunci când prin credinţă ei se prind de puterea lui Hristos, când solicită făgăduinţele Sale sigure şi le consideră ca fiind ale lor, când cu o stăruinţă irezistibilă caută puterea Duhului Sfânt, ei vor ajunge desăvârşiţi în El" (FA 442).
Lucrul acesta este atât de sigur, încât „nimeni n-ar trebui să dea greş, în dorinţa de a atinge, în sfera lui, desăvârşirea caracterului creştin. Prin jertfa lui Hristos, s-a făcut posibil pentru credincios să primească toate lucrurile care aparţin vieţii şi evlaviei... în natura Sa omenească, desăvârşită printr-o continuă împotrivire faţă de rău, Mântuitorul a arătat că, prin conlucrarea cu Divinitatea, *fiinţele omeneşti pot chiar în această viaţă să ajungă*

desăvârşirea caracterului. Aceasta este asigurarea lui Dumnezeu dată nouă, ca noi să putem dobândi biruinţa deplină" (FA 443).
„înaintea credinciosului este pusă posibilitatea minunată de a fi asemenea lui Hristos, ascultător de toate principiile Legii." (FA 443).
Desigur, „Satana a susţinut că este cu neputinţă pentru om să asculte de poruncile lui Dumnezeu; şi este adevărat că, în propriile noastre puteri, noi nu putem să ascultăm de ele. Dar Domnul Hristos a venit în trup omenesc şi, prin desăvârşita Lui ascultare, El a dovedit faptul că natura umană, contopită în natura divină, poate să asculte de toate preceptele Legii lui Dumnezeu.
'Dar tuturor celor ce L-au primit, adică celor ce cred în Numele Lui, le-a dat dreptul să se facă copii ai lui Dumnezeu' (Ioan 1,12). Puterea aceasta nu se află în fiinţa omenească, ci este puterea lui Dumnezeu. Când cineva primeşte pe Hristos, el primeşte atunci şi puterea de a trăi viaţa Lui" (PDH 213).
Iată de ce „Dumnezeu cere de la copiii Săi desăvârşirea. Legea Sa este o transcriere a caracterului Său şi este norma tuturor

caracterelor. Acest standard veşnic este prezentat tuturor, pentru ca astfel să nu fie nici o greşeală cu privire la felul oamenilor din care Dumnezeu doreşte să-Şi alcătuiască împărăţia. Viaţa Domnului Hristos aici pe pământ a fost o expresie desăvârşită a Legii lui Dumnezeu şi, când aceia care pretind că sunt copii ai lui Dumnezeu devin asemenea Domnului Hristos în caracter, atunci ei vor fi ascultători de poruncile lui Dumnezeu" (PDH 213).

„'Căutaţi cu atât mai mult', stăruia el, 'să vă întăriţi chemarea şi alegerea voastră; căci, dacă faceţi lucrul acesta, nu veţi aluneca niciodată. în adevăr, în chipul acesta vi se va da din belşug intrare în împărăţia veşnică a Domnului şi Mântuitorului nostru Isus Hristos'. Preţioasă asigurare! Glorioasă este nădejdea ce stă în faţa credinciosului în timp ce înaintează prin credinţă către înălţimile desăvârşirii creştine!" (FA 444. 445).

3. Desăvârşirea celor **vii** la **revenirea lui Isus**

Există şi un alt motiv pentru care E. G. White acordă atâta atenţie problemei desăvârşirii caracterului. Pentru creştinii din ultima generaţie, pentru cei care vor fi în viaţă la revenirea lui Hristos, desăvârşirea caracterului

este şi mai imperios necesară. Viaţa şi caracterul lui Enoh, care erau sfinte în clipa când a fost luat la cer fără să guste moartea, reprezintă ceea ce ar trebui să fie viaţa şi caracterul tuturor, dacă, asemenea lui Enoh, doresc să fie înălţaţi când va reveni Hristos" (OHC 278: cf. RH 1 aprilie 965).

în adevăr, în *Experienţe şi viziuni,* E. G. White declară solemn: „Am văzut că nimeni nu putea avea parte de 'înviorare', dacă nu obţinea biruinţa asupra oricărui păcat: asupra mândriei, egoismului, iubirii de lume şi oricărui cuvânt şi acţiuni greşite" (EV 86). O astfel de schimbare se va vedea lămurit „în caracter, obiceiuri şi preocupări", deoarece „caracterul se descoperă nu prin fapte bune sau rele, săvârşite în anumite ocazii, ci prin

tendinţa continuă, manifestată în cuvintele şi faptele noastre zilnice" (CCH 50). „O singură trăsătură de caracter, o singură poftă sau dorinţă păcătoasă, de care cineva se alipeşte, poate neutraliza în cele din urmă toată puterea Evangheliei" (CCH 29). Este deci neapărat necesar să ajungem la biruirea totală a tuturor greşelilor.

în scopul acesta, înainte de încheierea lucrării Sale pe pământ şi în inimile oamenilor, Dumnezeu va trimite ploaia târzie, care are drept scop coacerea recoltei în vederea secerişului. Acest dar suplimentar, pe care Dumnezeu îl va da copiilor Săi din ultima generaţie, va desăvârşi formarea caracterului acelora care s-au hotărât să se pregătească în vederea zilei Domnului. „Prin puterea Duhului Sfânt, chipul moral al lui Dumnezeu trebuie desăvârşit în caracter; trebuie să fim cu totul schimbaţi după asemănarea lui Hristos. Ploaia târzie, care contribuie la coacerea recoltei, reprezintă harul spiritual care pregăteşte biserica pentru venirea Fiului omului" (TM 506).
„Acum este timpul să ne pregătim. Sigiliul lui Dumnezeu nu va fi pus niciodată pe fruntea unui bărbat sau a unei femei necurate. El nu va fi pus pe fruntea unui bărbat sau a unei femei ambiţioase sau care iubeşte ceea ce este lumesc. El nu va fi pus niciodată pe fruntea bărbaţilor şi a femeilor cu limbă şi inimă înşelătoare. Toţi cei care primesc sigiliul trebuie să fie fără pată înaintea lui Dumnezeu - candidaţi ai împărăţiei lui Dumnezeu... Când decretul va fi promulgat şi sigiliul va fi pus,

caracterul va rămâne pentru veşnicie curat şi fără pată" (5M 226).
Deci, întrucât avem obligaţia de a atinge idealul creştin, ne putem pune următoarele întrebări: „Luptăm noi cu toate puterile pentru a ajunge la statura de om mare în Isus Hristos? Căutăm noi plinătatea Mântuitorului, alergând fără răgaz spre ţinta care ne stă înainte - desăvârşirea caracterului Său? Când cei care alcătuiesc poporul lui Dumnezeu o vor atinge, vor fi sigilaţi pe

frunte. Umpluţi cu Duhul Sfânt, ei vor fi desăvârşiţi în Isus Hristos, iar îngerul va declara: 'S-a sfârşit!'" (6 SDABC 1118).
în cartea *Tragedia Veacurilor,* găsim chiar următoarea precizare: „Aceia care vor trăi pe pământ atunci când Domnul Hristos va mijloci în Sanctuarul de sus vor trebui să stea fără mijlocitor în faţa unui Dumnezeu sfânt. Hainele lor trebuie să fie fără pată, caracterele lor trebuie să fie curăţite de păcat prin sângele stropirii. Prin harul lui Dumnezeu şi prin eforturile lor stăruitoare, trebuie să fie biruitori în lupta cu cel rău. în timp ce judecata de cercetare se continuă în cer, în timp ce

păcatele credincioşilor pocăiţi sunt îndepărtate din Sanctuar, în mijlocul poporului lui Dumnezeu trebuie să se producă o lucrare deosebită de curăţire, de îndepărtare a păcatelor... Când această lucrare se va fi împlinit, urmaşii lui Hristos vor fi gata pentru venirea Sa" (TV 433).
Căci, atunci „când va veni, El nu va veni să ne curăţească de păcatele noastre, să îndepărteze defectele din caracterele noastre sau să vindece infirmităţile temperamentului şi firii noastre. Dacă totuşi va face această lucrare pentru noi, ea trebuie adusă la îndeplinire înainte de acel timp. Când va veni Domnul, cei care sunt sfinţi vor fi sfinţi şi mai departe. Cei care şi-au păstrat trupul şi duhul în sfinţenie şi cinste vor face legătura finală cu nemurirea. Nici o lucrare nu va fi făcută atunci pentru a îndepărta defectele lor şi spre a le da caractere sfinte. Curăţitorul nu va sta atunci să continue procesul Lui de curăţire şi să îndepărteze păcatele şi stricăciunea lor. Toate acestea trebuie făcute în acest timp de probă. Acum este timpul să se aducă la îndeplinire această lucrare pentru noi" (2M 334).
„Caracterul ceresc trebuie să fie obţinut pe pământ sau nu mai poate fi obţinut deloc" (2M

261). „Moartea aduce descompunerea trupului, dar nu poate face nici o schimbare în caracter. Venirea Domnului Hristos nu aduce schimbarea caracterului

nostru; ea nu face decât să-l fixeze pentru totdeauna spre neschimbare" (5M 496, 497). Deci, „dacă vrei să fii un sfânt în ceruri, trebuie să fii sfânt şi pe pământ. Trăsăturile de caracter pe care le cultivi în viaţă nu vor fi schimbate prin moarte sau înviere. Vei ieşi din mormânt cu aceeaşi dispoziţie pe care ai avut-o în căminul tău şi în societate. Domnul Isus nu ne schimbă caracterul la venirea Sa. Lucrarea de transformare trebuie făcută acum. Viaţa noastră de zi cu zi determină destinul nostru" (CA 14).
„Acum, când Marele nostru Preot face ispăşire pentru noi, trebuie să căutăm să devenim desăvârşiţi în Hristos. Nici măcar printr-un gând Mântuitorul nostru n-a putut fi adus să Se supună puterii ispitei. Satana găseşte în inimile omeneşti un loc unde-şi poate câştiga un punct de sprijin; o dorinţă păcătoasă este nutrită, prin care ispitele lui îşi manifestă

puterea. Dar Hristos a declarat despre sine: 'Vine stăpânitorul lumii acesteia. El n-are nimic în Mine' (Ioan 14,30). Satana n-a putut găsi nimic în Fiul lui Dumnezeu care să-i fi oferit posibilitatea biruinţei. El păzise poruncile Tatălui Său şi în El nu era nici un păcat pe care Satana să-l poată exploata spre folosul lui. Aceasta este starea în care trebuie să fie găsiţi aceia care vor sta în timpul strâmtorării" (TV 640).

4. „Cine este de ajuns pentru aceste lucruri?" Am putea înmulţi citatele care îndeamnă „să se dea pe faţă o continuă năzuinţă spre progres şi să tindem spre desăvârşirea caracterului" (8M 69). E. G. White nu încetează să prezinte viaţa creştină ca „un mers continuu înainte" şi al cărui scop nu este nimic mâi puţin decât un caracter creştin după asemănarea aceluia al lui Hristos (8M 90). Acest adevăr n-a fost întotdeauna bine înţeles de creştini, dar trebuie ca aceia care trăiesc în ultima generaţie să nu-l uite. Pentru aceia care vor avea privilegiul să trăiască ultimele ore ale istoriei pământului şi să nu cunoască

moartea, desăvârşirea caracterului, o viaţă

perfect sfinţită, va fi o cerinţă absolută. „Dumnezeu nu poate fi batjocorit. Nimic altceva decât sfinţirea te va pregăti pentru cer. Numai evlavia experimentală, sinceră, este cea care îţi poate da un caracter curat şi înălţat şi te poate face în stare să intri în prezenţa lui Dumnezeu, care locuieşte în lumină de neapropiat" (2M 261). „Ferice de cei cu inima curată, căci ei vor vedea pe Dumnezeu" (Mat. 5,8).
Un ideal atât de înalt, nişte exigenţe atât de categorice, ne dau ameţeli. Cine este îndestulător pentru aceste lucruri? Cine ar îndrăzni măcar să le pretindă? Dacă ne-am opri doar la acest ideal creştin, enunţat mai sus, cei mai mulţi ne-am descuraja. Şi totdeauna când nu se subliniază în acelaşi timp şi cu mai multă putere darurile minunate ale Domnului, ni se întâmplă acelaşi lucru. Aşadar, nimeni să nu se amăgească, pentru că „noi nu avem nimic în noi înşine cu care să ne mândrim. Nu avem nici un motiv pentru înălţare de sine. Singura noastră speranţă este neprihănirea Domnului Hristos, care ne este atribuită, şi acea lucrare prin care Duhul Sfânt lucrează în şi prin noi" (CCH 56).
Dacă pentru a sta înaintea lui Dumnezeu

trebuie să fim îmbrăcaţi cu desăvârşirea caracterului lui Hristos, de asemenea, este absolut necesar ca însuşi Hristos să ne îmbrace cu caracterul Său, în dreptatea Sa, în desăvârşirea Sa. Numai El poate aduce la desăvârşire lucrarea pe care a început-o în inimile noastre. Dacă dorim, „Cel care a început în noi această lucrare, o va desăvârşi până în ziua iui Isus Hristos" (Filipeni 1,6).

Capitolul X

Desăvârşirea caracterului nu este posibilă decât în Isus Hristos

S-a vorbit mult despre desăvârşirea caracterului şi despre nevoia de a ajunge la această experienţă în viaţa aceasta, înainte de încheierea timpului de har, ca despre o lucrare pe care ar trebui s-o aducem la îndeplinire. Desigur, „trebuie să ducem până la capăt mântuirea noastră, cu frică şi cutremur", cum scrie apostolul Pavel; dar n-ar trebui să uităm niciodată că „Dumnezeu este acela care lucrează în noi şi voinţa şi înfăptuirea, după buna Sa plăcere" (Fii. 2,12.13). „Prin har aţi fost mântuiţi, prin credinţă. Şi aceasta nu vine de la voi, ci este darul lui Dumnezeu" (Efes. 2,8).

Nimeni n-a subliniat acest adevăr de bază mai

mult ca Ellen G. White. Unele pasaje, luate în afara contextului, ar putea da impresia că ea a predicat mântuirea prin fapte şi, ceea ce ar fi infinit mai grav, aceasta ar putea să-i conducă pe unii la descurajare în faţa imposibilităţii de a realiza idealul creştin, iar pe alţii la mândria detestabilă a neprihănirii proprii. în realitate, nu există nici măcar o aluzie la desăvârşirea caracterului fără ca, în acelaşi timp, Isus Hristos să fie arătat ca unicul mijloc de a ajunge la aceasta. O lectură atentă a pasajelor deja citate ar fi suficientă ca să dovedească acest lucru, dar să ne fie îngăduit să insistăm asupra subiectului.

1. Contemplarea caracterului lui Isus

„*Fără Dumnezeu* nu există un caracter creştin desăvârşit" (CCH 18). Numai prin contemplarea caracterului lui Hristos se

aduce la îndeplinire transformarea dorită în caracterul nostru. „După cum floarea se întoarce după soare, pentru ca razele lui strălucitoare să poată ajuta la desăvârşirea frumuseţii şi a simetriei ei, tot astfel şi noi să ne întoarcem spre Soarele neprihănirii, pentru ca lumina cerului să lumineze asupra noastră,

iar caracterul nostru să se dezvolte asemenea caracterului Domnului Hristos" (CCH 60). Atunci, „frumuseţea caracterului lui Hristos va fi văzută în urmaşii Săi" (CCH 52).
Primul pas către desăvârşire este deci un pas spre Isus Hristos. „Astfel, tu nu trebuie să te bizui pe tine însuţi, nu trebuie să îngădui minţii să se ocupe de eul tău, ci să te încrezi în Hristos. Mintea ta să se ocupe de iubirea Lui, de frumuseţea şi desăvârşirea caracterului Său. Hristos în lepădarea Sa de sine, Hristos în umilinţa Sa, Hristos în toată curăţia şi sfinţenia Sa, Hristos în nespus de marea Sa iubire: iată care trebuie să fie subiectul contemplării tale. *Numai iubindu-L, imitându-L şi depinzând în totul de El vei putea fi transformat după chipul şi asemănarea Sa"* (CCH 63-64).
Aceasta este o condiţie absolută. „Ar trebui să ne oprim îndelung asupra caracterului Mânuitorului şi Mijlocitorului nostru. [...] Meditând asupra desăvârşirii Mântuitorului, vom simţi născându-se în noi dorinţa de a fi înnoiţi şi schimbaţi cu totul după chipul Său curat. Sufletul va flămânzi şi va înseta după asemănarea cu Acela pe care-L adoră" (CCH 55). „Privind ca într-o oglindă slava Domnului,

el [creştinul] este schimbat din slavă în slavă, până ce ajunge asemenea Celui pe care îl adoră" (FA 465).
în felul acesta, ca printr-o osmoză, se formează în noi caracterul lui Hristos. O transformare asemănătoare cu aceea care se vede în viaţa apostolului !oan, devine posibilă pentru fiecare. „Temperamentul său răzbunător şi ambiţios a cedat în faţa puterii modelatoare a Domnului Hristos. Influenţa regeneratoare a Duhului Sfânt

a reînnoit inima sa. Puterea iubirii lui Hristos a lucrat transformarea caracterului său. Acesta este *rezultatul sigur al unirii cu Isus.* Când Domnul Hristos locuieşte în inimă, întreaga natură este schimbată" (CCH 66).
„în caracterul cuiva pot fi defecte vădite; totuşi, atunci când el devine un adevărat ucenic al lui Hristos, *puterea harului divin îl transformă şi-l sfinţeşte"* (FA 465). *„Prin credinţa în Hristos,* orice deficienţă a caracterului poate fi reparată, fiecare întinare curăţită, fiecare greşeală corectată, fiecare lucru în care excelăm dezvoltat" (Ed. 203). *Dragostea pentru Dumnezeu* este puternică, „ea schimbă

caracterul, stăpâneşte şi conduce impul-siunile, controlează pasiunile, învinge vrăjmăşia şi înnobilează afecţiunile" (CCH 52,53). „Atunci, *având pe Hristos lucrând în voi,* veţi da pe faţă acelaşi spirit şi veţi face aceleaşi fapte bune - fapte ale neprihănirii şi ale ascultării" (CCH 56).
„Prin credinţă poate fi împlinită orice lipsă a caracterului, poate fi curăţită orice mânjitură, poate fi corectată orice greşeală şi poate fi dezvoltată orice însuşire aleasă" (FA 469).
„Voi *sunteţi tot aşa de dependenţi de Domnul Hristos* pentru a trăi o viaţă sfântă, după cum este mlădiţa dependentă de viţă pentru a creşte şi a aduce roadă. [...] *Prin comuniunea noastră cu Hristos, rămânând în El* zi de zi şi ceas de ceas, numai aşa vom putea creşte în har. El este nu numai Autorul, ci şi Desăvârşitorul credinţei noastre" (CCH 62).
„Viaţa pe care aţi primit-o de la Mine nu poate fi păstrată decât printr-o legătură neîntreruptă. Fără Mine nu puteţi birui nici un păcat şi nu puteţi să vă împotriviţi nici unei ispite... După cum mlădiţa trage neîntrerupt seva din viţa-de-vie, tot astfel şi *noi trebuie să ne prindem de Isus* şi să primim de la El, prin credinţă, tăria şi desăvârşirea Lui de caracter" (HLL

565).
Nimeni n-ar trebui să se amăgească în eforturile sale pentru atingerea desăvârşirii caracterului. Nu există sfinţenie fără Hristos;

fără ajutorul Duhului lui Dumnezeu, nu este posibilă nici o schimbare. Nu există absolut nimic în noi pe care ne-am putea bizui, chiar şi după primele biruinţe. Numai o comuniune neîntreruptă şi o dependenţă continuă de Dumnezeu, prin Hristos şi prin credinţă, ne poate face să rămânem în El şi să înaintăm fără încetare spre noi culmi.
„Tot ce poate face omul fără Dumnezeu este mânjit de egoism şi păcat. Numai harul Domnului Hristos, prin credinţă, este acela care ne poate face sfinţi" (CCH 53).
Cu siguranţă că, datorită biruinţei lui Hristos şi conlucrării cu Dumnezeu, orice credincios are „posibilitatea minunată de a fi asemenea lui Hristos, ascultător de toate principiile Legii. Dar, *prin sine însuşi, omul este incapabil să atingă această stare.* Cuvântul lui Dumnezeu declară că sfinţenia pe care ar trebui să o aibă credinciosul mai înainte de a putea fi mântuit este *rezultatul lucrării harului divin atunci când*

omul se supune îndru-mării şi influenţelor înfrânătoare ale Duhului adevărului. *Ascultarea omului poate fi făcută desăvârşită numai prin tămâia neprihănirii lui Hristos,* care umple cu mireasmă fiecare act al ascultării. Partea creştinului este aceea de a stărui în învingerea oricărui defect. El trebuie să se roage continuu Mântuitorului să vindece sufletul său bolnav de păcat. *El nu are înţelepciunea sau puterea de a învinge;* acestea aparţin Domnului şi El le revarsă asupra acelora care, în umilinţă şi pocăinţă, caută ajutorul Lui" (FA 443).

2. Desăvârşiţi, dar nu fără păcat

„Sunt unii care încearcă să urce scara progresului creştin; dar, în timp ce înaintează, încep să-şi pună încrederea în puterea omului" (FA 444). Aceasta este ispita în care cad toţi cei care au făcut odată experienţa puterii victorioase a Domnului. Nimeni nu poate spune într-un moment sau altul din viaţa lui: „Gata, am

reuşit!" „Nici unul dintre apostoli sau profeţi nu a pretins vreodată că este fără păcat. Bărbaţii care au trăit cel mai aproape de Dumnezeu,

cei care mai degrabă ar fi fost dispuşi să-şi sacrifice viaţa, decât să săvârşească cu bună ştiinţă o faptă rea, aceia pe care Dumnezeu i-a onorat cu lumină şi cu putere divină au mărturisit păcătoşenia firii lor. Ei nu şi-au pus încrederea în braţul de carne, nu au pretins că au o neprihănire a lor, *ci s-au încrezut cu totul în neprihănirea lui Hristos.*

Tot aşa va fi cu toţi aceia care privesc la Hristos. Cu cât ne vom apropia mai mult de Isus şi cu cât vom vedea mai clar curăţia caracterului Său, cu atât mai clar vom vedea imensa păcătoşenie a păcatului şi cu atât mai puţin vom fi dispuşi să ne înălţăm pe noi înşine. Va fi o continuă alergare a sufletului după Dumnezeu, o continuă, serioasă şi zdrobitoare de inimă mărturisire a păcatului şi o smerire a inimii înaintea Lui. Cu fiecare pas făcut în experienţa noastră creştină, pocăinţa noastră va fi mai profundă. *Vom recunoaşte că satisfacţia, împlinirea noastră, este numai în Hristos* şi ne vom însuşi mărturisirea apostolului: 'Ştiu, în adevăr, că nimic bun nu locuieşte în mine, adică în firea mea pământească'. 'Departe de mine gândul să mă laud cu altceva decât cu crucea Domnului nostru Isus Hristos, prin care lumea este

răstignită faţă de mine, şi eu faţă de lume!' Atitudinea lui Pavel era atitudinea pe care fiecare urmaş a! lui Hristos trebuie să o ia în timp ce îşi croieşte drum înainte în lupta pentru coroana veşnică. Aceia care se simt înclinaţi să facă mare caz de sfinţenie să privească în oglinda Legii lui Dumnezeu. Văzând cerinţele ei mult cuprinzătoare şi înţelegând lucrarea ei de judecare a gândurilor şi simţămintelor inimii, ei nu se vor făli cu starea lor de nepăcătoşenie" (FA 467.468).

„Iar pretenţia de a fi fără păcat este dovada că acela care pretinde aceasta este departe de a fi sfânt. Pentru că nu are o concepţie adevărată cu privire la curăţia infinită şi la sfinţenia

lui Dumnezeu sau cu privire la ceea ce trebuie să devină pentru a ajunge în armonie cu caracterul Său; pentru că nu are o concepţie adevărată cu privire la curăţia şi la frumuseţea fără egal a lui Isus, cu privire la răutatea şi gravitatea păcatului, se poate socoti un om sfânt. Cu cât mai mare este distanţa dintre el şi Hristos şi cu cât sunt mai nepotrivite concepţiile lui despre caracterul Său

divin şi cerinţele Sale, cu atât mai neprihănit pare el în propriii ochi" (TV 482).
„Toţi cei care sunt cu adevărat sfinţi vor face o experienţă asemănătoare [cu aceea a lui Daniel]. Cu cât mai lămurite vor fi vederile lor despre mărimea, strălucirea şi desăvârşirea lui Hristos, cu atât mai viu îşi vor vedea propriile slăbiciuni şi nedesăvârşiri. Atunci ei nu vor avea înclinaţia de a pretinde că au un caracter fără prihană; ceea ce li se păruse a fi drept şi bun în ei înşişi se va vedea că este nevrednic şi stricăcios faţă de curăţia şi strălucirea lui Hristos. Numai când oamenii sunt despărţiţi de Dumnezeu, când au vederi nelămurite despre Hristos, atunci zic: 'sunt fără păcat, sunt sfânt'" (SV 50).
„Nu poate exista înălţare de sine sau pretenţie înfumurată de libertate faţă de păcat la aceia care merg în umbra crucii Calvarului. Ei simt că păcatul lor a fost acela care a provocat agonia ce a frânt inima Fiului lui Dumnezeu, iar acest gând îi va duce la umilire de sine. Aceia care trăiesc mai aproape de Isus îşi dau seama mai clar de slăbiciunea şi de păcătoşenia omenească şi *singura lor nădejde* este în meritele unui Mântuitor răstignit şi înviat" (TV 480.481).
Desăvârşirea caracterului adevăraţilor ucenici ai lui Isus Hristos nu le va aduce niciodată mulţumire de

sine. Din contră, desăvârşirea lor va fi totdeauna cu atât mai înaltă, cu cât ei vor simţi o nevoie tot mai mare de a o face să depindă de desăvârşirea lui Hristos, Mântuitorul lor. „Cu cât recunoaşterea nevoii noastre ne va îndrepta mai mult spre El şi spre Cuvântul lui Dum-

nezeu, cu atât mai înalte vor fi convingerile noastre despre caracterul Său, şi cu atât mai clar vom reflecta chipul Său" (CCH 58).

Acest lucru este clar demonstrat în atitudinea acelora care vor trăi în timpul de strâmtorare. Cu toate că au ajuns la desăvârşirea caracterului şi sunt păziţi de orice păcat prin harul atotputernic al Domnului, „în toată viaţa lor, pot vedea prea puţin bine. Sunt pe deplin conştienţi de slăbiciunea şi de nevrednicia lor. Satana caută să-i îngrozească cu gândul că situaţia lor este fără nădejde, că pata mânjiturilor nu va putea fi ştearsă niciodată...

Cu toate că poporul lui Dumnezeu este înconjurat de vrăjmaşi, care sunt hotărâţi să-i distrugă, groaza de care suferă nu este teama de persecuţie pentru adevăr. *Ei se tem că nu s-au pocăit de toate păcatele* şi, datorită vreunei greşeli a lor, să nu-şi dea seama de împlinirea făgăduinţei Mântuitorului: Te voi păzi şi Eu de ceasul încercării care va veni

peste lumea întreagă'... Ei îşi amărăsc sufletele înaintea lui Dumnezeu, arătând către pocăinţa din trecut pentru multele lor păcate..." (TV 636).
„Atâta timp cât stăpâneşte Satana, va trebui să ne supunem eul, să ne biruim înclinaţiile. Avem de întâmpinat obstacole şi nu există loc pentru zăbavă şi punct în care să putem veni şi să spunem că am ajuns la ţintă" (1M 353). „Atâta timp cât acest trup al umilinţei nu va fi schimbat şi modelat după asemănarea trupului Său slăvit, nu vom putea spune: „Sunt fără păcat" (ST 23 martie 1888). Aceasta înseamnă nu numai că lupta va continua până la încheierea conflictului, ci şi că, în timpul strâmtorării, va ajunge la apogeu.
Totuşi, aşa cum nu l-a respins pe lacov la pârâul laboc, „Dumnezeu nu-i va lepăda pe aceia care au fost amăgiţi, ispitiţi şi duşi în păcat, dar s-au întors la El cu o pocăinţă adevărată... Iubirea lui Dumnezeu pentru copiii Săi, în timpul acestei perioade de încercare cruntă, este tot atât de puternică şi de

gingaşă ca şi în zilele prosperităţii lor celei mai strălucite; dar trebuie ca ei să fie puşi în cuptorul de foc; firea lor pământească trebuie să fie mistuită, pentru ca ei să reflecte în mod desăvârşit

chipul Iui Hristos" (TV 638).

3. îmbrăcaţi cu dreptatea Iui Hristos

Fie că este vorba despre neprihănirea atribuită, fie de cea împărtăşită, oricum este neprihănirea lui Hristos. „Dacă ne predăm Lui şi-L primim ca Mântuitor personal, atunci, oricât de păcătoasă ar fi viaţa voastră, noi suntem socotiţi neprihăniţi pentru El şi prin El. Caracterul Domnului Hristos este pus atunci în locul caracterului nostru şi suntem primiţi înaintea lui Dumnezeu ca şi când n-am fi păcătuit niciodată" (CCH 55).

Aşa stau lucrurile când, prin sfinţire, ne este dat să ne îmbrăcăm cu un caracter care se aseamănă din ce în ce mai mult cu acela al lui Isus. „Tuturor acelora care, prin credinţă, îl primesc ca Mântuitor personal, le este dată neprihănirea domnului Hristos, caracterul Său nepătat". Prin haina de nuntă, despre care ne este spus că trebuie s-o îmbrăcăm, „este reprezentat caracterul cel curat, fără pată, pe care îl vor avea adevăraţii urmaşi ai Domnului Hristos" (PDH 210).

„Această haină, ţesută în războiul cerului, nu are în ea nici chiar un singur fir făcut după părerea omului. în natura Sa omenească, Domnul Hristos a lucrat un caracter desăvârşit, iar acest caracter Se oferă să ni-l dea şi nouă". Faptul acesta devine posibil: „Când ne supunem Domnului Hristos,

atunci inima noastră este unită cu inima Lui, voinţa noastră se cufundă în voinţa Lui, iar gândurile sunt robite Lui. Atunci noi trăim viaţa Lui. Aceasta înseamnă să fii îmbrăcat cu haina neprihănirii Sale" (PDH 211).
Desigur Dumnezeu nu doreşte să fim numai păcătoşi pocăiţi. El a avut în vedere toate nevoile noastre, ca să devenim şi sfinţi consacraţi, făcându-ne părtaşi încă din viaţa aceasta şi în

trupurile noastre smerite, la desăvârşirea caracterului divin, în Hristos. Trebuie să învăţăm de acum, aşa cum se dă îndemnul, ca toţi „să fie învăţaţi să aleagă pentru ei înşişi acea haină regală, făurită în războiul de ţesut al cerului, acel 'in subţire, strălucitor şi curat' (Apocalipsa 19,8) pe care îi vor purta toţi cei sfinţi de pe pământ. Această haină, caracterul nepătat al lui Hristos, este oferită fără plată oricărei făpturi omeneşti. Dar toţi aceia care vor s-o primească, o vor primi şi purta aici" (Ed. 197).
„îmbrăcaţi în veşmântul slăvit al neprihănirii Domnului Hristos, ei au un loc la ospăţul împăratului. Ei au atunci dreptul de a se alătura mulţimii celor spălaţi în sângele Mielului" (PDH 213). „Numai veşmântul pe care Domnul Hristos

ni l-a dat, numai acela ne face în stare să putem sta în prezenţa lui Dumnezeu. Acest acoperământ, haina îndreptăţirii Sale, Domnul Hristos îl va aşeza asupra fiecărui suflet credincios, pocăit" (PDH 211).

Nu se va spune niciodată destul, şi de aceea vrem să o spunem din nou: „Noi nu avem nimic în noi înşine cu care să ne mândrim. Nu avem nici un motiv de înălţare de sine. Singura noastră speranţă este neprihănirea Domnului Hristos, care ne este atribuită, şi acea lucrare prin care Duhul Sfânt lucrează în şi prin noi" (CCH 56).

Dacă ne vom strădui să-L urmăm pe Hristos continuu, făgăduinţa binecuvântată de a sta în picioare înaintea Tronului lui Dumnezeu „fără pată, fără zbârcitură sau altceva de felul acesta" (Efes. 5,27) ne aparţine, noi suntem făcuţi desăvârşiţi în Hristos, îmbrăcaţi cu neprihănirea şi desăvârşirea Sa.

Pentru acela care cunoaşte Biblia, desăvârşirea creştină este, înainte de orice, îndemnul de a trăi religia lui Hristos cu toată smerenia, în iubire de Dumenzeu şi de aproapele, ca răspuns la cerinţa Domnului Isus: „Voi fiţi dar desăvârşiţi, după cum Tatăl vostru cel ceresc este desăvârşit" (Matei 5,48). Perfectibilitatea este prin excelenţă privilegiul omului. Este dovada

superioritătii sale faţă de celelalte fiinţe vii. In toate domeniile, fiecare încearcă - lucru absolut firesc - să se autodepăşească pentru a atinge ceea ce el consideră a fi perfecţiunea, desăvârşirea, în domeniul său de activitate. De ce n-ar fi la fel şi în viaţa spirituală a oricărui omţ Iată ce a vrut să scoată în evidenţă autorul cărţii Desăvârşirea creştină atunci când s-a referit la învăţătura Bibliei.

Jean Zurcher

■ S-a născut în 1918, în Elveţia, la Cerlier (Berna). *

■ A lucrat ca misionar în Madagascar şi ca profesor în Statele Unite şi în Franţa.

■ Şi-a luat doctoratul în filozofie la Universitatea din Geneva, unde a fost şi profesor de teologie. Teza sa de doctorat, „Omul, natura şi destinul său", a fost publicată în 1953, în colecţia „Biblioteca Teologică".

■ De-a lungul carierei sale, a obţinut o serie de distincţii: ***Premiul Jean-Louis Chparede,*** în 1945, oferit de Universitatea din Geneva, pentru un eseu cu titlul „Educaţia pentru pace" şi ***Premiul Humbert,*** în 1954, pentru lucrarea „Filozofia lui Louis Lavelle". In 1979, Universitatea Andrews, Michigan, SUA, i-a

decernat **John *Nevins Andrews Medaillon,*** pentru contribuţia sa la cunoaşterea omului.
. După pensionare s-a stabilit în Elveţia francofonă şi s-a consacrat cercetăm şi redactări, de articole şi studii care au în centru persoana şi lucrarea Domnului Isus Hristos.

Casa de Editură
ISBN 97S-79iS-14-1